

Mabel Collins

Sagan om den vita lotusblomman

Sagan om den vita lotusblomman utgavs 1894 i svensk översättning. Den översättningen ligger till grund för föreliggande internetutgåva, i vilken för att öka läsbarheten en modernisering av språket och smärre sammandrag av texten företagits.

© Teosofiska Bokförlaget

[Innehållsförteckning](#)

Innehållsförteckning

Förklaringar för förståelse av texten						
Avsnitt 1	Avsnitt 2	Avsnitt 3	Avsnitt 4	Avsnitt 5	Avsnitt 6	Avsnitt 7
Avsnitt 8	Avsnitt 9	Avsnitt 10	Avsnitt 11	Avsnitt 12	Avsnitt 13	Avsnitt 14
Avsnitt 15	Avsnitt 16	Avsnitt 17	Avsnitt 18	Avsnitt 19	Avsnitt 20	Avsnitt 21

[Till Titelsidan](#)

Några förklaringar

(Översatta utdrag ur den indiske teosofen Subba Rows artikel THE IDYLL OF THE WHITE LOTUS)

Sagan om den vita lotusblomman är instruktiv i mer än ett avseende. Den ger en sann framställning av den egyptiska religionen och dess prästerskap vid en tidpunkt då den egyptiska religionen redan hade börjat förlora sin renhet och degenererat till ett system av tantrisk dyrkan, förorenad av svart magi, som hänsynslöst användes för själviska och omoraliska ändamål. Sagan är sannolikt också en sann berättelse. Huvudpersonen Sensa framställs som Egyptens siste store hierofant (ledare för en mysterieskola), och sagans allegoriska aspekter beskriver en lärjunges provningar och svårigheter. Det är dock inte lätt för läsaren att tränga bakom allegorins slöja och förstå sagans läror. Det är för att hjälpa läsaren som jag därför ger nedanstående förklaring beträffande de i sagan förekommande personerna och händelserna.

- (a) Sensa, sagans hjälte, representerar människans själ
- (b) Seboua, trädgårdsmästaren, är intuitionen
- (c) Agmadh, Kamen Baka och de övriga nio prästerna i templet - som är den svarta gudinnans hängivna tjänare och tillbedjare - representerar

- (1) Begär
- (2) Vrede
- (3) Snikenhet
- (4) Okunnighet
- (5) Högmod
- (6) Avundsjuka
- (7, 8, 9, 10, 11) De fem sinnena och deras glädjeämnen

- (d) Sagans kvinnliga gestalter är

- (1) Den svarta och mystiska gudinnan som prästerna dyrkar
- (2) Den unga flickan som leker med Sensa
- (3) Den vuxna flickan som möter honom i staden. (2) och (3) är samma person
- (4) Den vita lotusens drottning som representerar den andliga intelligensen

Den unga flickan representerar människans sinne, och det är genom henne som Sensa gradvis leds till den svarta gudinnan.

Den svarta gudinnan är Okunnigheten. Hon är den mörka naturen i människans varelse. Den får liv och energi från den mänskliga själens passioner och begär.

Betrakta Sensa som en människa vilken, efter att ha genomfört en serie inkarnationer på jorden och därvid genomgått en beaktansvärd andlig träning, återföds med en högt utvecklad andlig varseblivningsförmåga och beredd att redan i tidig ålder bli neofyt, lärjunge. När han inträtt i sin fysiska kropp råkar han under inflytande av de sex egenskaper och fem sinnen som ovan nämnts, och vilka har kroppen som hemvist. Hans själ ställs först under intuitionens ledning, under den enkle trädgårdsmästare för vilken prästerna inte tycks ha någon respekt eller tillgivenhet. Men prästerna beslutar att inte ge intuitionen tillfälle att verka, och de avlägsnar därför barnet från dess ledning och föreställer det för sin egen svarta gudinna, de mänskliga lidelsernas gudinna. Till en början finner Sensas mänskliga själ själva åsynen av denna gudinna motbjudande. Den avsedda förflyttningen av mänskligt medvetande och böjelse från det andliga till det fysiska tillvaroplanet är alltför brådstörtad och tidig för att lyckas. Prästerna misslyckas vid sitt första försök och smider planer till ett andra försök i samma riktning.

Till denna period av Sensas liv är en händelse relaterad som bör noteras. En elemental i gestalt av en tempelneofyt uppenbarar sig och försöker dra Sensa ut ur hans kropp. Detta är en fara som människan är utsatt för innan hon förvärvat tillräcklig skicklighet att skydda sig, särskilt om hennes inre varseblivning utvecklats i

viss grad. Sensas skyddsängel skyddar honom på grund av hans oskuld och renhet.

När ett barns mentala aktivitet kommer igång och lägger beslag på dess uppmärksamhet, drar sig det intuitiva ljuset längre och längre tillbaka. Intuitionens impulser blandas med medvetenhet som kommer av sinnesintryck och tänkande. Oförmögen att se Sensa och tala till honom, sänder Seboua honom i hemlighet en lotusblomma genom en av templets neofyter.

Den mentala aktiviteten startar först genom sinnesintryck. Därefter ger sig känslor tillkänna. Barnets sig vidgande sinne kan jämföras med den lilla flickan som leker med Sensa. Sensa har avlägsnat sig ett steg från det andliga planet när han förlorar lotusblomman och dess gudinna ur sikte och börjar roas av den lekfulla lilla flickan. Till en början är det naturens enkla skönhet som drar hans uppmärksamhet till sig, men sinnet leder honom snart till den svarta gudinnan. Okunnigheten har sitt säte i sinnet, och det är omöjligt att motstå okunnighetens inflytande så länge sinnets aktivitet inte tyglas. När Sensas själ väl kommit under den svarta gudinnans inflytande, börjar templets präster att använda dess krafter till sin egen fördel och tillfredsställelse. Gudinnan behöver tolv präster, inklusive Sensa, för att främja sin sak. Om inte de sex egenskaperna och de fem sinnena fogas samman, kan hon inte helt obehindrat utöva sin makt. De hjälper och stärker varandra, något som varje människas erfarenhet visar. Ensamma är de svaga och kan lätt kuvas, men i förbund med varandra blir deras samlade kraft stark nog att hålla själen under kontroll. Sensas fall blir nu totalt, men inte förrän han fått en välförtjänt tillrättavisning av trädgårdsmästaren och ett varningens ord från lotusdrottningen.

Sensa blir en världslig människa som lever för det fysiska livets nöjen. Ett kritiskt ögonblick infaller när hans tillvaro under båtfestivalen tillfälligt sammansmälter med den svarta gudinnans lidelse. En sådan absorption, även om den är kortvarig, utgör det första steget mot fullständig förintelse. Han måste antingen räddas i denna kritiska situation eller gå under. Den vita lotusdrottningen gör ett sista försök att rädda honom och lyckas. I det heligaste av det heliga avslöjar hon den svarta gudinnan. Sensa revolterar mot prästernas auktoritet och riktar folkets uppmärksamhet på tempelauktoriteternas orättfärdighet.

Bokens sista del beskriver själens avslutande strid med sina oförsonliga fiender, dess invigning och slutliga befrielse från materiens tyranni.

Lotusdrottningens försäkran och råd till Sensa markerar vändpunkten i hans utveckling. Han har mottagit den gudomliga visdomens ljus, representerat av lotusdrottningen, och ställt sig under dess inflytande. Detta ljus är det föreningsband och broderskap som upprätthåller den kontinuitet i andligt utbyte och sympati som löper genom den långa raden av Egyptens stora hierofanter och omfattar världens alla stora adepter som får sitt inflöde av andligt liv från samma källa.

När Sensa erhåller den andliga varseblivningens kraft av sin skyddsängel och börjar utöva den medvetet och frivilligt, kan han inte längre förlita sig på intuitionens flackande ljus. "Du måste nu stå ensam", säger trädgårdsmästaren och ger honom hans älskade blomma, vilkens fulla innebörd Sensa börjar inse eftersom han genom den blivit andligt klarseende. Sensa varseblir de hierofanter som föregått honom själv och vilkas brödraskap han inträtt i. Läraren är alltid redo när lärjungen är det. Den invigning som föregår den slutliga befrielsekampen från materiens bojar beskrivs. Den högste mästaren avslöjar den ockulta vetenskapens hemligheter för honom, och en av brödraskapets övriga adepter pekar på hans personlighets grundval och natur. Hans omedelbara föregångare kommer sedan och avslöjar mysteriet med hans eget logos. "Isis slöja", bakom vilken den vita lotusen som är hans verkliga frälsare döljer sig, dras undan. Han hör de slutliga föreskrifter som hans drottning ger honom och accepterar den plikt som lagts på hans skuldror.

Sensas föregångare, vars själ är "vit och fläckfri", blir befalld att ge honom en del av sin andliga styrka och energi. De tre stora sanningar som utgör alla religioners fundament men blivit vanställda och förvanskade genom okunnighet, vidskepelse och fördomar, ges honom därefter för att förkunnas för världen. Sålunda stärkt och instruerad förbereder sig Sensa för den slutliga kampen. Under dessa förberedande stadier ligger den fysiska människans lidelser så att säga i dvala, men de är inte helt besegrade. Det avgörande slaget måste utkämpas och vinnas. Sensa påbörjar det högre andliga livet som förkunnare och vägledare för människorna, ledd av det visdomens ljus som inträtt i hans själ. Men han kan inte fortsätta en längre tid förrän han har besegrat sina fiender. Tiden för den sista invigningens slutstrid kommer. Han tillintetgör då sina fiender, men dör i kampen.

Märkligt nog förgörs Sensas *personlighet* på slagfältet när fienden är besegrad. Detta är det slutliga offer han gör, och hans moder materien - modern till hans personlighet - sörjer förlusten av honom men glädjer sig åt utsikten att hans själ skall återuppstå. Återuppståndelsen äger snart rum. Hans själ stiger under inflytandet från hans andliga intelligens så att säga upp ur graven för att sprida sitt ljus över mänskligheten och arbeta med människornas andliga utveckling.

Det som sedan följer har bara till uppgift att bringa sagan i dess kvasihistoriska aspekter till ett lämpligt slut.

[Till Avsnitt 1](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 1

Innan jag ännu fått fjun på min haka, inträdde jag genom templets portar för att börja mina läroår i prästernas klass. Mina föräldrar var herdefolk och bodde utanför staden.

Vid porten stod en svartklädd novis och talade med en kvinna från staden som hade med sig några vattenflaskor, vilka hon bad att någon av prästerna skulle välsigna. Hon fick då en vara att sälja som betalades bra av det vidskepliga folket.

Jag tittade in genom porten medan jag väntade på min tur, och fick då se en syn som fyllde mig med vördnad och bävan. Denna överväldigande känsla dröjde länge kvar i min själ, även sedan jag kommit i nästan ständigt umgänge med den man som nu gjorde ett så djupt intryck på mig. Hans hy var ljus och håret hade en mörkt gyllene färg. Skägget var långt och tjockt, men det tycktes mig underligt orörligt. Det var liksom mejslat i guld och gjort för evigheten. Hela mannen gav intrycket av en varelse som var helt och hållet utanför de vanliga människornas värld.

Novisen såg sig om, troligen föranledd därtill av min spända blick, ty prästens steg var alldeles ljudlösa. "Ah", sade han, "här kommer den helige prästen Agmadh. Jag skall fråga honom". Han stängde porten efter sig och gick fram och talade med prästen, som lätt böjde på huvudet. Han återvände, tog flaskorna från kvinnan och bar dem till prästen som för ett ögonblick lade sin hand på dem. Kvinnan återtog dem under tacksägelse, och sedan tillfrågades jag om mitt ärende. Mina ögon föll då på fällen av prästens vita dräkt. Den var sirligt utsydd med gyllene bokstäver.

"En ny novis?", hörde jag en lugn och mild röst fråga. "Tag honom till skolan. Han är ännu bara ett barn. Var inte rädd, min gosse!". Uppmuntrad såg jag upp och mötte prästens blick. Hans ögon var av skiftande färg i blått och grått, vilket jag till och med då i min förlägenhet märkte. Men oaktat deras vackra färg ingav de mig inte den uppmuntran som jag hört i hans röst. De fick mig att darra.

Han avskedade oss med en handrörelse och fortsatte utför allén, under det att jag tyst följde min vägvisare. Vi inträdde genom templets stora huvudingång, vars väggar utgjordes av ofantliga, grovhuggna stenblock. En viss rädsla måste ha kommit över mig när den helige prästens granskande ögon vilade på mig, ty jag betraktade till och med dessa stenblock med en obestämd känsla av fasa.

Slutligen kom vi in i ett stort, vackert rum. Jag säger vackert, fast det var alldeles kalt och omöblerat med undantag av ett bord som stod i ett hörn. Men dess proportioner var så storartade och dess väggar och tak så skönt utsirade att till och med mitt öga, så ovan för att bedöma arkitektonisk skönhet, varseblev ett sällsamt välbehag. Vid bordet i hörnet satt två pojkar som skrev eller ritade, jag kunde inte riktigt se vilket. De var ivrigt sysselsatta, och det förundrade mig att de knappt lyfte på huvudet när vi inträdde. Men då jag kom närmare märkte jag att det bakom ett av de stora stenutsprången i muren satt en gammal vitklädd präst, som läste i en bok som låg i hans knä. Han gav inte akt på oss förrän min ledsagare stod alldeles framför honom, vördnadsfullt bugande.

"En ny lärjunge", sade han och betraktade mig uppmärksamt med sina matta, dimmiga ögon. "Vad kan han?". "Inte mycket, föreställer jag mig", svarade min ledsagare med en lätt ton av förakt. "Han har inte varit annat än fårvaktare".

"Fårvaktare", upprepade den gamle prästen, "då blir han till ingen nytta här. Det är bäst att han får arbeta i trädgården." "Har du lärt dig skriva eller rita?", frågade han mig.

Jag hade lärt det, så gott det låtit sig göra, men sådana färdigheter var sällsynta utom i prästskolorna och bland en liten del av de bildade klasserna.

Den gamle prästen såg på mina händer och vände sig åter till sin bok. "Han måste lära sig det någon gång", sade

han, "men nu har jag alltför mycket att göra för att kunna sysselsätta mig med honom. För honom till trädgården, för en tid åtminstone, så skall jag se till honom senare ".

Min ledsagare vände sig om och lämnade rummet. Med en sista blick på dess härligheter följde jag honom. Vi gick genom en lång mörk gång, där luften kändes frisk och sval. Vid dess slut fanns en gallerport i stället för dörr, och här ringde min följeslagare på en ringklocka. Vi väntade under tystnad sedan klockan klingat ut. Ingen kom, och min ledsagare ringde åter. Men jag hade ingen brådska. Med ansiktet tryckt mot portens galler såg jag in i en förtrollande värld. Aldrig hade jag sett en trädgård som denna. Där fanns den präktigaste grönska, där hördes bruset av det sorlande vattnet i en springbrunn, färdigt att förfriska människan i den brännande hettan.

För tredje gången ljöd klockan och nu såg jag en svartklädd gestalt komma gående bland det lummiga lövverket. Vad den svarta dräkten passade illa på denna plats! Med ledsnad tänkte jag att även jag inom kort skulle iklädas denna dräkt och vandra på detta förtrollande ställe, likt en vilsekommen varelse från mörkrets rike.

Gestalten nalkades med sin grova dräkt snuddande vid det fina lövverket. Jag såg med ett hastigt vaknande intresse upp i ansiktet på den man som närmade sig, och i vars vård jag förmodade att jag skulle överlämnas. Det var ett ansikte som skulle väckt intresse hos vilken människa som helst.

[Till Avsnitt 2](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 2

"Vad är det frågan om?", frågade mannen knarrigt och såg på oss genom portgallret. "Jag skickade frukt i överflöd till köket i morse, och jag kan inte lämna fler blommor i dag. Alla jag har behövs för processionen i morgon."

"Jag bryr mig inte om din frukt och dina blommor", svarade min ledsagare som tycktes benägen att inta en överlägsen attityd. "Jag har en ny lärjunge åt dig, det är allt."

Mannen öppnade porten och tecknade åt mig att komma in. Han gick sedan utför den långa gången som nu, då jag såg in i den från trädgården, tycktes mig mörk. Jag betraktade den besynnerlige mannen under tystnad.

"Är det hemligheten om plantornas växande du skall lära dig? Eller hemligheten om syndens och bedrägeriets tillväxt? Begrunda mina ord, så skall du så småningom komma att förstå dem. Kom nu med mig och var inte rädd." Han tog min hand och ledde mig till en plats varifrån sorl av vatten hördes.

"Här bor vår drottning, Lotusblomman", sade mannen. "Sitt här och njut av hennes skönhet medan jag arbetar, ty jag har mycket att göra som du inte kan hjälpa mig med."

Jag sjönk ned på den mjuka gräsmattan för att betrakta och beundra. Vattnet - detta ljuvt sorlande vatten - var endast till för att bära blommornas drottning. Och när jag i min ungdomliga hänryckning drömmande betraktade den vita blomman, som med sitt mjuka guldglänsande inre syntes mig utgöra sinnebilden av ren, överjordisk kärlek, tycktes den förändra form, vidgas och höja sig mot mig. Jag såg en kvinna med bländande hy och hår liknande guldstoff böja sig ned för att dricka av det sorlande vattnet. Häpen stirrade jag och sträckte mig mot henne. Men innan jag hann göra någon rörelse för att närma mig henne, förlorade jag medvetandet. Förmodligen måste jag ha svimmat, ty det jag därefter påminner mig är att jag låg på gräset med en känsla av kallt vatten i ansiktet. När jag slog upp ögonen såg jag den svartklädde trädgårdsmästaren med det besynnerliga ansiktet luta sig över mig.

"Kunde du inte uthärda hettan?", frågade han med ett uttryck av oro och förvåning i ansiktet. "Du ser ut att vara en alltför stark pojke för att kunna svimma av hetta, åtminstone på ett så svalt ställe som detta."

"Var är hon?", svarade jag och försökte resa mig för att se mot det ställe där liljan växte.

"Vad!", utropade mannen och hans ansikte förändrades. Det antog ett uttryck av mildhet som jag aldrig skulle trott möjligt i ett, av naturen, så fult ansikte. "Har du sett henne? Det är inte möjligt! Tala om allting för mig."

Det milda uttrycket och den vänliga rösten hjälpte mig att samla mina förvirrade sinnen. Jag berättade vad jag sett, och medan jag talade blickade jag mot liljans vattenbädd i förhoppningen att den sköna kvinnan åter skulle böja sig ned för att dricka av det klara vattnet.

Min besynnerlige lärares sätt förändrades medan jag talade. När jag slutat beskriva den sköna kvinnan föll han på knä bredvid mig. "Du har sett henne", utropade han i en ton som förrådde djup rörelse. "Du är bestämd att bli en lärare bland oss - en hjälp åt folket - du är en siare!"

"Kom med mig", sade han, och jag steg upp och följde honom. Vi gick mot en port i templet och då vi närmade oss den kom två präster ut genom densamma, klädda i likadana vita kläder som dem jag sett den guldskäggige prästen Agmadh bära. Dessa män var mörkhyade, och även om de rörde sig med lika stor värdighet, tyckte jag dock att det fattades dem något som prästen Agmadh ägde - ett fullkomligt lugn och en orubblig säkerhet. De var yngre än han. Min mörkhyade lärare förde dem avsides och lämnade mig kvar i skuggan av portalen. Han talade ivrigt men synbarligen vördnadsfullt till dem, och de tycktes höra på med livligt intresse.

Så kom de fram till mig och den svartklädde mannen vände om och gick bort över gräset, liksom för att återvända samma väg som vi kommit tillsammans. De vitklädda prästerna gav tecken åt mig att följa med dem,

och jag gjorde så. Vi vandrade genom svala högvälvda gångar, och jag betraktade nyfiket allting i min väg.

Vi inträdde i ett stort rum, likt det där den gamle prästen satt med sina skrivare. Det var avdelat genom ett broderat förhänge som föll i tunga veck från det höga taket ned mot golvet. Den ene av prästerna gick fram, drog undan den ena kanten av förhänget och sade: "Får jag inträda?"

Jag började nu åter darra. Vilket öde väntade mig? Jag såg med bävan mot det vackra förhänget och undrade vem som satt där bakom.

Jag behövde inte sväva i ovisshet så länge. Prästen kom tillbaka och med honom följde den guldkäggige Agmadh. Han tilltalade mig dock inte, utan sade till de andra: "Vänta här medan jag går till Kamen Baka." Min fruktan ökades och jag överfölls av en obestämd fasa för vad som nu skulle hända mig.

Så kom prästen Agmadh tillbaka, följd av en annan präst med ståtligt utseende. Hans hy och hår var ljusa och han hade den lugna värdighet som gjorde Agmadh till föremål för min vördnad. I hans mörka ögon lyste en välvilja som jag ännu inte sett hos någon av de andra prästerna. Jag kände mig mindre rädd då jag såg på honom.

"Denne är det", sade Agmadh med sin melodiska men kalla röst. Varför talade man om mig på detta sätt? Jag var ju endast en ny novis och hade redan överlämnats åt min lärare.

"Bröder", sade Kamen Baka, "för honom till badrummet och låt honom bada. Sedan skall jag och broder Agmadh sätta på honom den vita klädnaden. Därefter bör han få vila medan vi informerar prästernas församling. För honom tillbaka hit när han badat."

De två yngre prästerna ledde mig ut ur rummet. Jag förstod att de tillhörde en lägre grad inom prästernas klass, och då jag nu betraktade dem såg jag att deras vita dräkter saknade det vackra guldbroderiet och i stället var kantade med svarta ränder. Hur skönt var inte det doftande badet! Det lugnade och stärkte mig ända in i själen. Då jag badat gneds jag in med mild olja och insveptes i ett linnelakan. Därefter bjöd de mig förfriskningar - frukter, kakor och en doftande dryck som både styrkte och livade mig. Sedan leddes jag åter till det rum där de båda prästerna inväntade mig tillsammans med en annan präst av lägre grad, som på armen bar en fin linnedräkt av renaste vita färg. De två prästerna tog den och satte den på mig. Och när de gjort det, lade båda sina händer på mitt huvud medan de andra prästerna böjde knä.

Jag förstod inte vad allt detta betydde och började åter bli orolig. Men när de utan vidare ceremonier åter sände bort mig med de två lägre prästerna steg mitt mod och mitt hjärta blev lättare.

Jag fördes till ett litet rum där det stod en soffa, täckt med ett linnelakan. Rummet var i övrigt tomt. "Sov nu lugnt", sade den ene av prästerna. "Vila ut riktigt, ty du kommer att väckas i nattens första svala timme." Så lämnade de mig.

[Till Avsnitt 3](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 3

Jag låg på den mjuka bädden, så välkommen för mina trötta lemmar, och inom kort var jag försänkt i djup sömn. Då jag vaknade var det alldeles mörkt, och jag reste mig hastigt upp i sittande ställning med en livlig förnimmelse av att inte vara ensam i rummet. "Tag in ljus", sade en lugn röst. "Han är vaken."

Jag hörde buller och kände en stark välukt fylla rummet. Strax därpå inträdde två unga noviser med silverlampor som plötsligt lyste upp rummet med ett klart sken. Då såg jag att rummet var alldeles fullt av orörliga vitklädda präster. Jag var omgiven av en skara män som stod med ögonen sänkta mot marken och händerna korslagda över bröstet. Jag sjönk åter ned på bädden och betäckte ansiktet med händerna. Ljusen och mängden av ansikten överväldigade mig. Doften av rökelse blev allt starkare och jag såg att två unga präster på ömse sidor om mig höll de kärl, i vilka den brann.

Rummet var fullt av präster, men innerst stod en särskild krets kring min bädd. I dessa mäns ansikten såg jag upp med bävan. Bland dem var Agmadh och Kamen Baka, och de övriga hade samma underligt orörliga uttryck. Jag kände mig liksom fången inom ett fast sammanfogat stängsel. Med dessa män omkring mig var jag instängd inuti något mer ogenomträngligt än en stenmur. Slutligen bröts tystnaden. Agmadh talade.

"Stig upp", sade han, "och följ oss". Jag reste mig lydigt fast jag hellre skulle ha stannat ensam i mitt mörka rum än att ha denna underliga tysta hop omkring mig. Men då jag mötte de kalla genomträngande blickar som Agmadh fäste på mig, hade jag inget val.

Vi gick längs en lång gång, till dess vi kom till templets stora port. Vi stannade och några av prästerna stängde och reglade den. Därefter vände vi våra steg mot den stora huvudgång som jag hade lagt märke till vid mitt första inträde i templet. Jag såg nu att inga dörrar ledde till den, utom en enda. Jag undrade vart denna enstaka dörr kunde leda.

Man bar fram en stol och ställde den mitt i gången. Man sade till mig att sätta mig, vänd mot den avlägsna dörren. Jag gjorde så, tyst men orolig. Vad var meningen med denna besynnerliga åtgärd? Varför skulle jag sitta så här, med de höga prästerna stående omkring mig? Vad var det som väntade mig? Men jag beslöt att vara modig. Var jag inte klädd i en helt vit linnedräkt? Den var visserligen inte broderad med guld, men den var heller inte kantad med svart som de yngre prästernas.

Plötsligt släcktes ljusen och jag befann mig ännu en gång i mörkret, omgiven av en besynnerlig och ljudlös skara människor. En ljusstrimma visade sig kring kanterna av dörren längst bort i gången. Jag stirrade och märkte snart att dörren långsamt, mycket långsamt, öppnades. Slutligen stod den halvöppen och ett egendomligt dämpat sken lyste genom den. Men i vår ände av gången förblev mörkret lika djupt, och jag hörde inget ljud eller tecken till liv annat än den undertryckta andedräkten från männen omkring mig.

Efter några ögonblick slöt jag ögonen, ty jag hade så ivrigt stirrat ut i mörkret att jag blivit trött i dem. När jag åter öppnade dem såg jag en gestalt strax utanför dörren. Dess konturer var tydliga. Jag överfölls av en häftig förskräckelse, min kropp darrade och jag måste lägga band på mig för att inte ropa högt. Rädslan ökade med varje ögonblick, ty gestalten nalkades mig långsamt med ett slags glidande rörelse som inte liknade en människas. När den kom närmare såg jag att den var höljd i ett slags mörkt draperi, som nästan fullständigt dolde kroppen och ansiktet. Men jag såg otydligt, ty ljuset från dörröppningen var svagt. Min ångest ökades ännu mer när den svävande gestalten, då den kom närmare, tände ett ljus som lyste upp de mörka draperierna. Detta ljus gjorde dock ingenting annat synligt. Med en våldsamt ansträngning slet jag min skrämde blick från den hemlighetsfulla skepnaden och vände mig om i förhoppningen att få se någon av prästerna bredvid mig. Men inget syntes - allt var ett ogenomträngligt mörker. Detta löste den fasansfulla domning som kommit över mig och jag skrek högt - ett förfärens och ångestens nödrop - och begravde ansiktet i händerna.

Agmadhs röst nådde mitt öra: "Var inte rädd", sade han med sin lugna, melodiska stämma. Jag gjorde en ansträngning för att behärska mig, något lugnad av denna röst som åtminstone påminde om något mänskligare

och mindre fasansfullt än den beslöjade skepnaden framför mig. Den stod där - inte nära - men nära nog för att fylla min själ med ett slags övernaturlig skräck.

"Tala", hördes åter Agmadhs röst, "och säg oss, vad som skrämmer dig". Jag vågade inte annat än lyda, och den förvåning som hans ord väckte hos mig gjorde det även lättare att tala. "Ser ni inte ljuset i dörröppningen och den beslöjade gestalten?", sade jag. "Sänd bort den - jag är rädd för den!"

Ett lågt, undertryckt sorl hördes från dem alla. Tydligen upprördes de av mina ord. Nu talade åter Agmadhs lugna röst: "Vår drottning är välkommen, och vi hembär henne vår hyllning."

Den beslöjade gestalten böjde på huvudet och kom närmare. Agmadh fortsatte efter ett ögonblicks fullkomlig tystnad: "Kan inte vår drottning göra sina undersåtar mer klarseende och ge dem sina befallningar som förr?" Skepnaden böjde sig och tycktes teckna något på marken. Jag blickade ned och såg följande ord i eldskrift, som försvann allt efter som den kom fram: "Jo, men barnet måste inträda i helgedomen ensam med mig."

Jag såg orden och hela min kropp skälvde av förfäran. Prästerna var tysta och jag antog att såväl skepnaden som eldbokstäverna var osynliga för dem. Hur besynnerligt och otroligt det än var, hade de i så fall ingen kännedom om befallningen. Uppskrämd som jag var, hur skulle jag kunna förmå mig att uttala de ord, som dömde mig till något så ytterligt fasansfullt?

Jag förblev tyst. Skepnaden vände sig häftigt mot mig och tycktes se på mig. Och nu tecknade den åter i hastigt försvinnande eldbokstäver: "För fram mitt budskap!" Men jag kunde inte. Förskräckelsen hade nu gjort det rent fysiskt omöjligt. Tungan hade svällt så att den tycktes fylla hela munnen.

Skepnaden vände sig mot mig med en åtbörd av häftig vrede. Med en hastig glidande rörelse störtade den mot mig och drog slöjan från ansiktet. Mina ögon tycktes vilja tränga ut ur sina hålor då detta ansikte blottades tätt intill mitt. Det var inte fult, men ögonen glittrade stålblanka av vrede - en vrede som inte brände utan isade. Ansiktet var inte vanställt, men fyllde mig ändå med en fasa och avsky som jag aldrig trott vara möjlig. Det tycktes bestå av kött och blod, men gjorde likväl intryck av att bara vara masken av en människa - en hemsk överklighet - någonting skapat av kött och blod men utan livet hos kött och blod. Med ett genomträngande skrik föll jag i vanmakt för andra gången denna dag - min första dag i templet.

[Till Avsnitt 4](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 4

När jag vaknade var jag täckt av kallsvett och mina lemmar maktlösa. Jag blev hjälplöst liggande och undrande var jag var. Det var tyst och mörkt, och känslan av ostört lugn var i början behaglig. Men snart började jag i minnet återkalla de tilldragelser som kommit den förflutna dagen att synas mig lång som ett år. Bilden av den vita lotusblomman, sådan jag hade sett den i min syn, visade sig för mina ögon och blev allt tydligare, tills den förbleknade när jag påminde mig den senare fasansfulla synen - det sista mina ögon uppfattat tills jag nu vaknade i mörkret.

I min inbillning såg jag återigen detta ansikte med dess spöklika överklighet och det kalla glittret i dess grymma ögon. Jag var utmattad och upprörd, och fastän synen nu endast var en inbillning skrek jag högt av fasa. Genast såg jag ett ljus närma sig dörröppningen till rummet och in trädde en präst med en silverlampa. Jag såg då att jag befann mig i ett rum, där jag inte förut varit. Det syntes bekvämt och vackert. Mjukt fallande förhängen skilde det från de andra rummen, och en mild och behaglig vällukt svävade i luften.

Prästen närmade sig och när han kom fram till mig böjde han sitt huvud. "Vad önskar du?" frågade han. "Är du törstig?"

"Jag är inte törstig", svarade jag. "Jag är rädd - rädd för den hemska syn som jag såg."

"Ja", sade han, "det är inte underligt att du, som är så ung, blev rädd. Vår mäktiga härskarinnas blick kan komma en man att svimma. Var inte rädd, ty du kommer att hållas i ära eftersom dina ögon kan se. Vad kan jag göra för att lugna dig?"

"Är det natt?", frågade jag, medan jag oroligt vände mig på mitt mjuka läger.

"Det blir snart morgon", svarade prästen. "Jag skall stanna kvar vid din bädd", fortsatte han lugnande och satte sig ned bredvid mig. Hans ansikte återtog ögonblickligen sin orörlighet och snart tycktes han vara en bildstod. Hans ögon var kalla och hans tal var utan värme. Jag drog mig undan honom, ty då jag såg på honom tycktes mig synen i gången uppstiga mellan oss. Jag försökte känna mig lugn i hans närvaro, men slutligen bröt jag ut i ord. "Jag står inte ut längre!", ropade jag, "låt mig gå - ut i trädgården - vart som helst! Detta ställe är uppfyllt av den ohyggliga synen. Jag ser den överallt - jag kan inte stänga ögonen för den. Låt mig gå - låt mig gå härifrån!"

"Gör inte motstånd mot uppenbarelsen", svarade prästen. "Den kom till dig från helgedomen, från det allra heligaste. Den har visat att du är olik andra, och du kommer nu att älskas och äras av oss. Men du måste kväva upproret i ditt hjärta."

Jag svarade inte. Orden lade sig som is kring min själ. Jag fattade inte deras mening - hur skulle jag kunna det? Men jag kände tillräckligt för att rysa för dem. Efter ett långt uppehåll, under vilket jag sökte förjaga alla tankar för att befrias från min rädsla, drog jag mig hastigt till minnes något som ingav mig en känsla av lättnad.

"Var är den mörke mannen som jag såg i trädgården i går?", frågade jag.

"Vem? Trädgårdsmästaren Seboua? Han sover förmodligen i sin kammare. När det blir morgon stiger han upp och går ut i trädgården."

"Får jag gå till honom?", frågade jag med feberaktig iver och knäppte händerna liksom till bön.

"Till trädgården? Ja, om du är orolig och beklämd skall det göra dig gott att komma ut bland blommorna och inandas den friska morgonluften. Jag skall säga till Seboua att hämta dig då dagen gryr."

Utan att säga ett ord väntade jag tåligt, och bredvid mig satt prästen orörlig. Efter vad som tycktes vara timmar av väntan steg han slutligen upp och släckte lampan. Jag såg då en svag ljusstrimma falla in i rummet genom de höga fönstren.

"Jag skall kalla på Seboua och skicka honom till dig", sade han. "Kom ihåg att detta rum är ditt, att det hädanefter tillhör dig. Återvänd hit innan morgonceremonin börjar."

"Och hur vet jag när jag skall återvända hit?"

"Du behöver inte komma förrän efter frukosten, till vilken en klocka ringer, och dessutom skall Seboua säga till dig." Med dessa ord lämnade han rummet.

Snart hördes ljudet av fotsteg. Sebouas egendomliga ansikte visade sig i dörren. När han kom in och såg på mig lyste det småleende, som jag så väl mindes, åter upp hans ansikte. Han var en kärleksfull människa.

Jag reste mig upp i bädden och räckte ut händerna mot honom. "Seboua", sade jag, "varför är jag här? Varför säger de att jag är olik andra? Måste jag se den förskräckliga skepnaden igen?"

Seboua knäböjde bredvid mig. "Min son", sade han, "himlen har begåvat dig med seende ögon. Låt besittningen av denna gåva ge dig mod, och du skall bli ett ljus i det mörker som håller på att sänka sig över vårt olyckliga land."

"Det bryr jag mig inte om", svarade jag retligt. Jag var inte rädd för honom, och upproret i mitt sinne måste ha ett utlopp. "Jag bryr mig inte om att göra något som för så underliga ting med sig. Varför har jag sett det hemska ansiktet, som ännu i denna stund står för mina ögon och hindrar dem att se dagens ljus?"

"Kom med mig", sade Seboua och reste sig upp i stället för att svara. "Kom, vi går ut bland blommorna och pratar när den friska luften har svalkat din panna."

Jag var inte sen att stiga upp, och hand i hand gick vi genom gångarna till dess vi nådde en dörr som ledde till trädgården.

"Min son", sade Seboua, "därför att du under natten varit i mörker finns inget skäl att tro att ljuset inte mer finns till. På kvällen, när du lägger dig till vila, tvivlar du inte på att du åter får se solen gå upp nästa morgon. Du har varit i ett djupare mörker än nattens, och du skall få se en klarare sol än denna."

Jag förstod honom inte fastän jag begrundade hans ord i mitt sinne. Men knappt hade jag åter kommit inom det naturligas värld, förrän jag hastigt och oförmodat blev tagen bort från den. Varthän? Hur skall jag kunna säga det? Det finns inga ord i något språk på jorden som kan beskriva den verklighet, vilken ligger utanför det område som kallas det naturliga. Jag stod helt klart med mina egna fötter på det gröna gräset - jag hade inte lämnat det ställe där jag stod! Jag var också säker på att Seboua stod bredvid mig. Jag tryckte hans hand. Ja, den var där! Och likväl hade jag intrycket av att jag lämnat det naturligas värld och åter var inne i den vars syner, känslor och ljud skrämde mig.

Jag såg ingenting och hörde ingenting, och likväl stod jag där bävande och darrande. Vad skulle jag få se? Vad fanns i min närhet? Vad var det som drog en slöja för mina ögon? Jag slöt dem. Jag vågade inte se upp. Jag vågade inte möta den hemska verkligheten omkring mig.

"Öppna ögonen", sade Seboua, "och säg mig om vår drottning är här."

Jag öppnade dem och en dallring av glädje genomför hela min varelse. Seboua hade, utan att jag märkt det, fört mig till lotusblommans vattenbädd. Där såg jag återigen, fastän det långa guldglänsande håret nästan dolde hennes ansikte, den sköna kvinnan, som nu liksom förra gången böjde sig ned för att dricka av det klara vattnet.

"Tala till henne", sade Seboua, "jag ser på ditt ansikte att hon står framför dig. Hon har inte på mycket länge talat till sina präster. Tilltala henne, ty vi behöver sannerligen hennes hjälp!" Seboua hade fallit på knä vid min sida, liksom han gjort dagen förut. Hans ansikte uttryckte allvar och iver, hans ögon var bedjande. Men det tycktes mig som om den guldhåriga kvinnan kallade mig till sig, och som om Seboua sköt mig fram mot henne. Och fast jag inte kroppsligen närmade mig henne, föreföll det mig likväl som om jag reste mig och nalkades vattnet ända tills jag, böjande mig ned mot det, vidrörde hennes klänning som utbredde sig på vattenytan.

Jag såg upp mot hennes ansikte, men kunde inte se på det. Det utstrålade ljus, och jag kunde bara se på det som man ser på solen. Men jag kände hennes hand vidröra mitt huvud och de ord hon sade smög sig in i min själ, fastän jag knappast var medveten om att jag hörde dem.

"Barn med de öppna ögonen", sade hon, "din själ är ren, men den har fått sig en svår uppgift förelagd. Håll dig till mig som är ljuset, och jag skall visa dig den väg du har att gå."

"Och mörkret?", sade jag. Jag vågade inte framställa min fråga tydligare. Jag kände en dallring från hennes händer genom mig när jag yttrade dessa ord. Först trodde jag att hon var arg på mig, men hennes ord sjönk ned i min själ, milda som regndroppar.

"Var inte rädd för mörkret, det måste besegras och undanträngas allteftersom själen blir starkare i ljusets tjänst. Min son, mörker härskar i detta tempels innersta helgedom därför att de bedjande därinne inte kan uthärda ljuset. Det jordiska ljuset är utestängt från helgedomen för att andens ljus må kunna upplysa den, men de blinda prästerna, förvillade genom sin egen inbilskhet, finner behag i mörkret. De vanhelgar mitt namn när de använder det. Säg dem att deras drottning inte har någon makt i mörkrets riken. De har ingen drottning, de har ingen annan härskare än sina blinda begär. Detta är det första budskap du skall framföra. Har de inte begärt ett?"

Nu tycktes det mig som om jag drogs bort från henne. Jag grep hennes klänningsfäll, men mina händer var maktlösa. Ofrivilligt slöt jag ögonen när jag drogs bort från henne. Med en ansträngning öppnade jag dem åter. Framför mig såg jag nu bara lotusdammen, fylld med de vita blommorna som majestätiskt flöt på vattenytan.

Men en röst full av vrede, fast avmätt och behärskad, gjorde slut på mina drömmar. Jag vände på huvudet och såg till min förundran Seboua stå mellan två noviser, med huvudet nedböjt och armarna korslagda. Bredvid mig stod de höga prästerna Agmadh och Kamen. Agmadh talade till Seboua. Jag fattade snart att denne var i onåd för min skull, men kunde inte förstå varför.

Agmadh och Kamen ställde sig på vardera sidan om mig och jag förstod att jag skulle gå med dem. Under tystnad gick vi fram mot templet och inträdde åter genom dess dystra portar.

[Till Avsnitt 5](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 5

Jag fördes in i den sal där prästerna nyss hade intagit sin måltid. Nästan alla hade redan lämnat den. Vid ett av fönstren stannade Agmadh och Kamen, lågmält talande med varandra, under det att två noviser anvisade mig plats vid bordet och bjöd mig kakor, frukt och mjölk. Det föreföll mig besynnerligt att betjänas av dessa pojkar som inte talade med mig, och vilka jag betraktade med vördnad såsom mer erfarna än jag själv i de hemska tempelmysterierna.

Medan jag åt undrade jag varför ingen av noviserna talade till mig, men då jag såg tillbaka på den korta tid jag hade tillbringat i templet, erinrade jag mig att jag aldrig varit ensam med någon av dem. Också nu stannade Agmadh och Kamen kvar i rummet, och jag såg en stum rädsla i pojkarnas ansikten. Det tycktes mig inte vara den rädsla man känner för en skolmästare som brukar sina ögon som vanliga dödliga, utan den man känner inför en allseende och allvetande varelse som inte kan bedragas. Jag såg inget annat uttryck i deras ansikten - de rörde sig som automater.

När jag ätit reste jag mig för att från fönstret se om Seboua var i trädgården. Men Agmadh ställde sig mellan mig och fönstret och såg på mig med den förstenande blick, inför vilken jag bävade.

"Kom", sade han, och vände sig om och gick. Med nedböjt huvud följde jag honom och mitt mod och hopp försvann - varför visste jag inte.

Vi gick tills vi kom till den breda gång som ledde från tempelporten till det allra heligaste. Jag greps av fasa till och med nu när solskenet föll in genom dörröppningen och drev gäck med dess fantastiska skuggor. Med varje steg kom jag närmare denna förskräckliga dörr, från vilken jag i nattens mörker sett den hemska gestalten dyka upp. När vi kom längre fram i gången varseblev jag en liten dörr i rät vinkel med dörren till helgedomen.

Vi nalkades den lilla dörren, mot vilken jag drogs framåt av en makt - en annan än min egen vilja. *Viljan* skulle ha fört mig tillbaka till solskenet som förskönade världen därute med blommor och kom livet att synas som en härlig verklighet - inte som en hemska dröm. Men där var den - dörren - och Agmadh lade handen på låset. Han vände sig om och såg på mig.

"Var inte rädd", sade han med sin lugna jämna röst. "Helgedomen är vår medelpunkt och redan att vara i dess närhet ger oss styrka."

Hans ord gjorde samma intryck på mig som då han första gången uppmuntrade mig med sin röst i trädgården. Jag höjde ögonen mot hans för att se om samma uppmuntran åter lyst upp hans vackra ansikte. Men utöver lugnet i de obevekliga blå ögonen såg min skrämde själ nu tydligt rovdjurets grymhet. Han öppnade dörren och gick in, och höll den sedan öppen för att jag skulle följa honom. Jag gjorde det, fast mina steg tycktes föra mig mot avgrunden.

Vi kom in i ett lågt rum, upplyst av ett enda stort fönster högt uppe i muren. Rummet var försett med draperier av dyrbart tyg, och i ett av hörnen stod en låg soffa. Då min blick föll på soffan ryckte jag till - varför vet jag inte - men jag tyckte mig känna igen den soffa på vilken jag sovit föregående natt. Jag kunde inte ta mina ögon från den trots att det fanns många vackra saker att se på, ty rummet var rikt utsmyckat. Jag undrade varför soffan blivit flyttad hit. Medan jag försjunket i gissningar betraktade den märkte jag att det var tyst omkring mig - alldeles tyst - och att jag var ensam. Jag vände mig förfärad om.

Ja, jag var ensam. Agmadh hade gått utan ett ord och lämnat mig ensam. Vad skulle detta betyda? Jag gick till dörren och försökte öppna den, men den var fast tillbommad! Jag var fången. Vad innebar detta? Solen stod högt och strålade in genom fönstret. Jag klängde upp på fönsterbrädet och såg ut. Trädgården syntes inte. Fönstret vette mot en liten fyrkantig gård som omgavs av höga hala murar. Dessa hörde uppenbarligen till själva templet - de var inte några yttermurar. Gården låg mitt i den stora byggnaden, ty jag kunde se dess pelare och tak höja sig på alla sidor, och murarna var utan fönster.

Då hördes ett lätt buller i rummet. Jag hoppade ned och såg mig omkring. Ljudet tycktes komma från ett tjockt förhänge som till hälften täckte ena väggen. Jag kunde knappt andas och till och med nu, i det fulla dagsljuset och klara solskenet, darrade jag inför vad jag kunde komma att få se.

Förskräckelsen gav vika då förhänget drogs åt sidan och en svartklädd novis, som jag inte sett förut, smög sig fram. I handen höll han en lotusblomma.

"Denna blomma är från Seboua", sade han. "Vårda den, men låt ingen av prästerna se den. Vårda den och den skall hjälpa dig i nödens stund. Seboua vill att du skall komma ihåg allt han sagt dig, och att du framför allt förtröstar på din kärlek till det sant sköna och på din naturliga känsla för rätt och orätt. Akta dig för att någonsin komma nära denna dörr eller visa att du vet att den finns. Den leder till Agmadhs enskilda rum, i vilket ingen inträder utan att utsätta sig för faran av ett förskräckligt straff."

"Och hur har du kunnat gå igenom det?", frågade jag nyfiket.

"Alla prästerna håller på med morgonceremonin och jag lyckades osedd slippa undan för att gå hit."

"Varför kom inte Seboua själv?"

"Han kunde inte. Han bevakas noga så att han inte skall kunna göra något försök att komma till dig."

"Men varför det?", frågade jag förskräckt och undrande.

"Det kan jag inte säga", svarade novisen. Han gick hastigt ut genom dörren och stängde den efter sig, och jag gick tillbaka in i rummet med liljan i handen.

Min första tanke, till och med innan jag begrundade de ord som jag blivit ålagd att minnas, var att gömma min dyrbara blomma på något säkert ställe.

Efter en hastig granskning fann jag bakom min huvudgård ett hörn där jag kunde lägga den. Där gömde jag den och såg mig sedan om efter ett kärl med vatten att sätta den i, ty jag förstod att den inte kunde leva länge och skydda mig om jag inte skaffade den något av det element som den älskade. Jag fann en liten lerkruka med vatten och satte blomman i denna.

Dagen förflöt utan att någon kom in till mig. Jag såg solen dra sig bort från fönstret och nattens skuggor utbreda sig över det. Mitt sinne var lugnt, antingen till följd av de långa ostörda timmarna under dagens lopp eller till följd av den sköna fast osynliga blommans närhet, ty den stod alltså för min inre blick i all sin strålande och ljuva färging. Jag hade inga av de hemska syner som jag hade den föregående natten.

Det var alldeles mörkt när dörren som ledde till gången öppnades och Agmadh inträdde, åtföljd av en ung präst som medförde mat och en bågare med en sötaktig dryck. Agmadh betraktade mig medan jag drack. Då jag tömt bågaren, lyfte jag mina ögon mot hans med ett hastigt påkommet trots.

"Jag blir vansinnig", sade jag dristigt, "om ni lämnar mig ensam i detta rum. I hela mitt liv har jag aldrig lämnats ensam så länge".

Agmadh sade till den unge prästen: "Hämta den bok som ligger på soffan i mitt yttre rum."

Prästen gick för att uträtta ärendet. Agmadh var tyst och jag fortsatte min måltid.

Fem år senare skulle jag inte ha vågat tala till Agmadh på detta sätt. Jag skulle inte heller kunnat äta i lugn och ro efter att nyss ha trotsat honom. Men nu gjorde mig ungdomens oerfarenhet och sorglöshet övermodig. Jag kunde inte mäta djupet av prästens tankar och inte heller hur långt hans hårda grymhet sträckte sig. Men jag förstod att mitt liv i templet inte skulle bli vad jag föreställt mig, och jag gjorde redan i mitt barnsliga sinne upp planer på att fly. Jag förstod inte hur väl bevakad jag var.

Den unge prästen kom tillbaka med en stor svart bok. Han lade den på ett bord som Agmadh befallde honom att

flytta fram till min soffa. Från ett hörn av rummet tog han en lampa och ställde på bordet. Han tände den, och när detta var gjort sade Agmadh till mig: "Du behöver inte känna dig ensam om du läser i denna bok." Så lämnade han rummet, åtföljd av den unge prästen.

Jag öppnade boken och betraktade dess första sida. Den var vackert färglagd och jag såg med intresse på den en stund, varefter jag började stava ihop bokstäverna. Dessa var tecknade i lysande skrift på en grå bakgrund. Bokens titel var *Magins konst och dess krafter*.

Titeln sade mig ingenting. Jag undrade vad Agmadh menade med att en sådan bok skulle vara ett sällskap för mig. Jag bläddrade tanklöst genom dess sidor. De var alla obegripliga för mig, inte bara vad ämnet beträffar, utan också själva orden. Jag gäspade, slog igen boken och skulle just lägga mig på soffan då jag märkte att jag inte var ensam. På andra sidan om det lilla bordet med boken och lampan stod en svartklädd man. Han betraktade mig allvarligt, men då jag återgäldade hans blick tycktes han avlägsna sig något från mig. Jag undrade hur han kunnat komma in och närma sig, utan att jag hört ett ljud.

[Till Avsnitt 6](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 6

"Önskar du något?", frågade mannen med låg men tydlig röst.

Jag betraktade honom förundrad. Jag förstod av hans dräkt att han bara var novis. Likväl talade han som om han kunde uppfylla mina önskningar.

"Jag har nyss ätit", svarade jag. "Jag har ingen önskan - utom att slippa ut ur detta rum."

"Det kan lätt ordnas", svarade han. "Följ mig."

Jag stirrade häpen på honom. Han kunde inte vara okunnig om min belägenhet, han måste känna till Agmadhs vilja med avseende på mig. Vågade han trotsa Agmadh på detta sätt?

"Nej", svarade jag, "de höga prästerna har stängt in mig här, och om de upptäcker min flykt blir jag straffad".

"Kom!", var allt han svarade, och under det han talade sträckte han befallande ut ena handen.

Jag skrek högt som av fysisk smärta - varför visste jag inte. Men det föreföll mig som om jag hölls fast som i ett skruvstöd, som om något ondskefullt fick makt över min kropp och skakade den. Ett ögonblick därefter stod jag bredvid min hemlighetsfulle gäst med min hand fast slutet i hans. "Se dig inte om", sade han, "utan följ mig."

Jag följde honom. Kommen till dörren ville jag se mig tillbaka och med stor ansträngning gjorde jag så.

Det var inte konstigt att han försökte få mig snabbt ut ur rummet, ty när jag väl vänt mig om blev jag stående orörlig. Jag såg mig själv - eller snarare min livlösa kropp - och förstod att min följeslagare inte var en jordens invånare. Jag hade återigen inträtt i skuggornas rike. Men min förvåning över detta gav vika för en ännu större, så stor att jag trotsade min ledsagares ansträngningar att föra mig ut ur rummet, ty stående bakom bädden i den behagfulla ställning som hon intog förra gången, när hon böjde sig ned för att dricka av vattnet, såg jag Lotusdrottningen. Jag hörde henne tala. Hennes röst ljöd i mitt öra som vattnets sorl.

"Vakna! Dröm inte mer! Vakna upp ur det ondas makt!"

"Min drottning, jag lyder", mumlade jag, och ögonblickligen tycktes en dimma omsvepa mig. Mitt medvetande var inte riktigt klart, men jag kunde återta mitt naturliga tillstånd. Jag öppnade långsamt och med svårighet ögonen och såg att rummet var tomt. Novisen hade lämnat mig och Lotusdrottningen var också borta. Jag betraktade den sköna Lotusdrottningen mer som en moder än som en härskarinna. Jag längtade efter hennes ljuva närvaro, men hon hade lämnat mig. Jag kände hennes frånvaro i min själ lika väl som jag märkte den med mina ögon.

Jag reste mig och gick till hörnet bakom sängen, där min kära blomma var gömd. Jag drog undan ett veck av förhänget för att se på den. Den hängde redan med huvudet! Jag böjde mig hastigt för att förvissa mig om att jag verkligen givit den vatten. Ja, den hade tillräckligt. "Min blomma", utropade jag, "också du borta - är jag nu alldeles ensam?"

Jag tog den vissnade blomman ur skålen och stoppade den innanför klädnaden, varefter jag lade mig på soffan och tillslöt ögonen. Natten hade sänkt sig över jorden när jag vaknade ur min vila. Det var månljust ute och en silvervit strimma föll genom det höga fönstret in i mitt rum. Mitt i denna strimma såg jag kanten av en vit klädnad med guldsydd fäll. Jag kände igen den och höjde långsamt blicken. Agmadh stod i skuggan. Jag förblev liggande alldeles stilla, men han tycktes ändå genast veta att jag var vaken.

"Stig upp", sade han. Jag steg upp och ställde mig bredvid soffan.

"Drick av detta", sade han. Jag vände mig om och såg på bordet en bägare, fylld med en röd vätska. Jag drack i

förhoppningen att den skulle ge mig styrka att bära den prövning som nattens tysta timmar var bestämda att bringa mig. "Kom", sade han, och jag följde honom till dörren. Plötsligt kände jag något för mina ögon och jag förde handen till dem. Något mjukt var bundet för dem. Jag var förstummad av undran och rädsla. Jag kände att någon stödde mig och varsamt ledde mig framåt.

Vi lämnade rummet och fortsatte sedan ett stycke bort, men hur långt och i vilken riktning var jag ur stånd att gissa, förvirrad som jag var av mina förbundna ögon. Under fortsatt tystnad stannade vi. Armen som stödde mig drogs undan och bindeln togs från mina ögon. Då jag öppnade dem fann jag mig vara i ett djupt mörker. Jag plågades av yrsel och värk i huvudet - drycken hade gjort mig oredig.

Medan jag stod där, kände jag plötsligt närvaron av någon annan alldeles intill mig. Jag ryggade inte tillbaka. Jag tyckte mig vara säker på att det var en god och vänligt sinnad varelse. Nu bröts tystnaden, och en låg ljuv röst talade tätt intill mitt öra.

"Säg Agmadh att han bryter mot lagen. Inte mer än *en* präst får inträda i det allra heligaste."

Jag kände igen Lotusdrottningens sköna, vattenklara stämma. Fastän jag var okunnig om prästens närvaro, lydde jag henne utan tvekan.

"Inte mer än en präst får inträda i det allra heligaste", sade jag. "Agmadh bryter mot lagen genom att vara här."

"Jag begär att få höra drottningens önskan", var det svar som Agmadh gav.

"Säg honom", sade denna röst som trängde in i min själ och kom mig att darra av glädje, "att om jag varit i stånd att uppenbara mig för honom hade jag inte väntat på dig."

Jag upprepade hennes ord. Det kom inget svar, men jag hörde fotsteg och en dörr som sakta stängdes.

Genast vidrördes jag av en mild hand. Samtidigt som jag kände detta blev jag varse ett svagt sken på mitt bröst. Jag kände att handen fördes innanför min dräkt och drog fram den vissnade liljan. Jag sökte inte förhindra det ty ett ljussken ådrog sig min uppmärksamhet, och då jag såg upp stod Lotusdrottningen framför mig. Jag såg henne, otydligt och liksom i dimma, men likväl tydligt nog för att glädjas över hennes närhet. Jag såg att hon höll den vissnade liljan mot sitt bröst. Med undran såg jag också att den vissnade alltmer, blev otydligare och slutligen helt och hållet försvann. Men jag saknade den inte, ty allteftersom den vissnade blev drottningen allt ljusare och tydligare. Då liljan helt och hållet försvunnit stod hon bredvid mig, klar och tydlig, upplyst av det ljus som utgick från henne själv.

"Räds inte längre", sade hon, "de kan inte skada dig ty du har kommit under mitt inflytande. Fastän de har fört dig till lastens och lögnens näste så räds inte, utan ge akt på allt och kom ihåg vad dina ögon ser."

Mörkret tycktes upplysas av hennes vänliga och lugnande ord. Jag kände mig fyllas av mod och kraft. Hon sträckte ut handen och vidrörde mig helt lätt.

"Egyptens kungliga blomma finns på det heliga vattnet, som i sitt lugn och sin renhet utgör en passande boning för den. Jag är denna blommas ande. Jag bor på sanningens vatten och mitt liv närs av himlens vind, som är kärleken. Men vanhelgandet av min jordiska viloplats, över vilken jag ännu utbreder min kärleks vingar, driver det himmelska ljuset, visdomen, bort därifrån. Och i mörkret kan den kungliga lotusblommans ande inte leva länge. Blomman försmäktar och dör om solen tas ifrån henne. Kom ihåg dessa ord mitt barn, rista in dem i ditt hjärta, ty allteftersom din själ blir i stånd att fatta dem, skall de upplysa dig om mycket."

"Säg mig", sade jag, "när får jag åter gå till liljorna? Vill du inte föra mig dit i morgon i solskenet? Nu är det natt och jag är trött. Kan jag inte i morgon få vara med dig i trädgården?"

"Stackars barn", sade hon och böjde sig ned så att hennes andedräkt vidrörde mig. "Så hårt de har provat dig! Vila här i mina armar, ty du skall bliva min siare och den som förkunnar sanningen för mitt älskade land. Styrka och hälsa måste lysa på din panna. Jag skall vaka över dig. Sov!"

Jag lade mig ned och fast jag visste att jag låg på ett hårt och kallt golv, kände jag att mitt huvud vilade på en arm, mjuk och full av rogivande magnetism. Och jag föll i en djup, drömlös och ostörd slummer.

Denna afton skrevs i Agmadhs hemliga dagbok endast detta ord: "Förgäves".

[Till Avsnitt 7](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 7

När jag vaknade låg en vit blomma i min hand. Jag brydde inte min hjärna med hur jag fått den. Jag betraktade dess skönhet och var nöjd, ty den var ett tecken på att min drottning verkligen vakade över mig.

Då såg jag en flicka inträda eller snarare komma fram ur skuggan i rummet. Jag låg nu på soffan i det rum, till vilket någon fört mig. Jag hade en föreställning om att det var Agmadh som burit mig tillbaka till min bädd. Jag var glad åt att vara där igen och åt att se denna unga flicka komma in till mig. Hon var yngre än jag och strålade som solsken. Hon ställde sig alldeles bredvid mig. Jag sträckte ut handen mot henne.

"Ge mig blomman", sade hon.

Jag tvekade, ty jag kände mig lycklig av att äga den. Men jag kunde inte avslå hennes begäran ty hon smålog, och ända tills nu hade ingen i templet smålett mot mig. Jag gav henne min blomma. "Fy", utropade hon, "det är vatten på bladen", och kastade bort den. Jag steg förbittrad upp från soffan för att rädda min skatt. Ögonblickligen grep hon den igen och sprang skrattande undan. Jag skyndade efter så fort jag förmådde. Vi sprang genom stora tomma rum. Flickan flög likt en pil genom de tunga förhängena och jag följde efter henne med en bondpojkes snabbhet. Men plötsligt stötte jag mot vad som tycktes mig vara en fast stenmur. Hur kunde hon komma undan, då jag var så tätt i hennes spår? Jag vände mig om men stannade hastigt, ty prästen Agmadh stod framför mig. Hade jag gjort något orätt? Det kunde dock inte vara så, ty han smålog.

"Kom med mig", sade han milt. Han öppnade en port och jag såg framför mig en trädgård full av blommor och omgiven av häckar, också de täckta av blommor. I trädgården fanns barn, inbegripna i någon lek som jag inte kände till. De var så många och rörde sig så fort att jag till en början blev yr i huvudet. Men då fick jag syn på flickan som tagit min blomma. Hon hade den fästad i sin klänning och smålog gäckande när hon fick se mig. Jag rusade in i skaran och tyckte mig med ens, fast jag inte förstod hur, kunna lyda lekens eller dansens alla regler. Jag förföljde flickan och även om jag inte kunde hinna fatt henne, började jag snart att njuta av rörelsen, munterheten, de glada ansiktena och de skrattande rösterna. De otaliga blommornas doft berusade mig och jag ville ha några av dem. Jag glömde lotusblomman vid tanken på dessa andra. Plötsligt hörde jag ett hundratal glada barnröster utropa: "Han har vunnit den!"

Det var en boll, en gyllene boll och så lätt att jag kunde kasta den högt upp i skyn. När jag gjorde det, föll den alltid tillbaka i mina uppsträckta händer. Jag hade funnit den vid mina fötter när jag hörde de andra ropa, och jag förstod omedelbart att den var min. Nu var alla försvunna utom flickan som tagit min blomma. Den fanns inte mer på hennes klänning, och jag hade glömt den. Hon log mot mig, och jag gjorde detsamma mot henne. Jag kastade bollen till henne och hon kastade den tillbaka till mig, från ena änden av trädgården till den andra.

Plötsligt hördes en klart och ljudligt klingande klockas ljud. "Kom", sade hon, "det är tid att gå till skolan, kom". Hon tog bollen och kastade bort den. Jag såg efter den med längtande blickar.

"Den är min", sade jag.

"Du behöver den inte mer", sade hon, "du skall vinna ett annat pris".

Hand i hand sprang vi genom en annan trädgård till ett stort rum, där jag inte varit förut. Barnen jag lekt med var där, och många andra dessutom. Luften i rummet var tung och kvav. Jag var inte trött, men så snart jag inträdde i rummet kände jag mig matt och mitt huvud värkte. Snart föll jag i sömn med barnens röster ljudande i mina öron. När jag vaknade hörde jag ett rop, liknande det i trädgården: "Han har vunnit det!"

Jag stod på ett slags tron av marmor. Och jag kunde höra ljudet av min egen röst i luften - jag hade talat. Barnen stod i grupper omkring mig. Jag påminde mig att flickan som fört mig hit hade sagt att läraren brukade stå på denna tron. Varför stod nu barnen här? Jag blickade omkring mig men såg då att rummet var fullt av präster! De stod på lärjungarnas plats, tysta och orörliga. Åter hörde jag barnen ropa "Han har vunnit det". Jag steg förskräckt

ned från tronen, varför vet jag inte.

Jag såg att barnen var försvunna igen. Jag kunde inte se något av dem, bara flickan som fört mig hit. Hon stod på tronen och skrattade. Jag undrade vad det kunde vara som föreföll henne så roligt, och såg mig omkring. Då märkte jag att jag stod mitt i en krets av vitklädda präster som hade fallit på knä och böjt sig så djupt att deras pannor berörde marken. Vad betydde detta? Jag förstod det inte och stod orörlig av fruktan, då flickan som ett svar på min fråga utbrast: "De tillber dig!"

Min förundran över hennes ord gav vika för en ännu större. Jag förstod att bara jag och ingen annan hörde hennes röst.

[Till Avsnitt 8](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 8

Jag fördes tillbaka till mitt eget rum, där unga präster kom med mat. Jag var hungrig och maten var förträfflig. De unga prästerna böjde knä när de bjöd mig den. Jag betraktade dem undrande, ty jag kunde inte förstå varför. En mängd blommor ställdes bredvid mig, liksom blommande växter längs väggarna. Jag glädde mig vid deras åsyn, men i detsamma såg jag Agmadh stående i skuggan av förhänget. Kalla och dystra var hans ögon fästade på mig. Men nu fruktade jag honom inte. Jag var intagen av en lystnad efter nöjen, och detta gjorde mig djärv. Jag var lycklig och stolt, ty jag tyckte mig inte längre behöva frukta denne kalle präst, vilken stod där orörlig som huggen i sten. Denna känsla av oräddhet lyfte en tung börda från mitt barnsliga sinne.

Agmadh vände sig om och gick, och när han försvann bakom förhänget fick jag se flickan vid min sida. "Jag har skaffat dig alla blommorna", sade hon.

"Du!", utropade jag.

"Ja, jag sade att du tyckte om blommor. Dessa är vackra och doftar gott. De växer på jorden. Är du trött eller skall vi gå ut och leka? Denna trädgård är vår och bollen ligger där för din räkning."

"Varför knäföll prästerna för mig i dag?"

"Vet du inte det?", svarade hon medan hon undrande betraktade mig. "Det var för att du undervisade från tronen och talade visa ord som de förstod, fast vi barn inte gjorde det. Men vi såg att du vann ett högt pris. Du kommer att vinna alla prisen."

"Men hur kunde jag undervisa utan att veta av det?", frågade jag.

"Du skall bli stor om du inte spjärnar emot. Om du förhåller dig lugn och stilla, skall du tillbedjas av alla dessa präster, till och med de allra högsta."

För ett ögonblick var jag stum av förvåning. Sedan sade jag: "Hur kan du, som är så liten, veta allt detta?"

"Blommorna berättade det för mig", svarade hon skrattande. "De är dina vänner och det är sanning alltsammans. Kom nu och lek med mig!"

"Inte än", sade jag, ty mitt huvud var tungt och mitt hjärta var uppfyllt av undran. Jag förstod henne inte. "Jag kan inte ha talat från tronen!" utropade jag.

"Du gjorde det, och prästerna böjde sina huvuden inför dig. Du sade till dem hur de skall utföra en besynnerlig ceremoni, under vilken du skall stå mitt ibland dem. Du beskrev också den dräkt du skall bära och gav de ord som skall sägas när de sätter den på dig."

Jag såg intresserad på henne. "Har du mer att berätta?", frågade jag.

"Du skall hädanefter leva bland blomster och ofta leka med barnen. Men om ceremonien vet jag inte mer än att den kommer att utföras i natt. Jag skall vara med dig. Jag är glad för det, ty jag hör till templet men har aldrig fått vara närvarande vid någon av de heliga ceremonierna."

"Hör du till templet! Men de kan ju inte höra din röst!"

"Ibland kan de inte se mig", sade hon med ett skratt. "Bara Agmadh gör det alltid, ty jag tillhör honom. Men jag kan inte tala med honom. Jag tycker om dig, ty med dig kan jag tala. Kom, så går vi ut och leker. Blommorna i trädgården är lika vackra som de härinne och bollen väntar. Kom!"

Hon tog mig i handen och sprang hastigt bort. Jag följde henne, försjunken i tankar. Men ute var luften så ren och

klar, blommorna så sköna och solskenet så varmt, att jag snart glömde mina funderingar för njutningen av allt detta.

[Till Avsnitt 9](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 9

Hela aftonen sov jag på min soffa bland blommorna, vars doft fyllde rummet. Jag drömde underbara drömmar i vilka varje blomma blev ett leende ansikte, och magiska röster ljöd i mina öron. Jag vaknade plötsligt men trodde mig ännu drömma, ty månskenet föll in i mitt rum och på de vackra blommorna. Då öppnades dörren till gången utifrån. Gången var full av ljus, ett ljus så klart att månljuset nästan tycktes vara mörker. Noviser bar in något i rummet, men jag kunde för det starka skenets skull inte se vad det var. Därefter gick de åter ut och lämnade mig ensam i månskenet med två orörliga gestalter - Agmadh och Kamen Baka. Jag darrade, men fick då se flickan glida fram ur skuggan med leende ansikte och fingret på läpparna.

"De kommer för att sätta på dig den vackra klädnaden som du sade till dem att göra i ordning."

Jag steg upp och såg på prästerna. Jag var inte längre rädd. Agmadh stod orörlig med ögonen fästa på mig och Kamen bar på en vit dräkt. Den var av fint linne och prydd med ett rikt guldbroderi som bildade bokstäver, vilkas betydelse jag inte förstod. Den var ännu vackrare än Agmadhs dräkt.

Jag blev intresserad och sträckte ut en hand efter dräkten. Kamen kom då fram till mig, och när jag tagit av mig den dräkt jag bar satte han med egna händer på mig den andra. Den doftade av fin rökelse som jag inandades med välbehag. Dräkten var i sanning kunglig!

Kamen gick till dörren och öppnade den. Det bländande ljusskenet föll rakt på mig. Flickan betraktade mig beundrande och klappade i händerna av förtjusning. Sedan fattade hon min hand. "Kom", sade hon. Jag följde henne och vi gick tillsammans ut i gången, med Agmadh tätt bakom oss. Den stora gången var alldeles full av präster, utom på det ställe där jag stod intill dörren till det allra heligaste. Där var ett tomrum och på detta stod en soffa, betäckt med ett silkesdraperi. Draperiet var broderat i guld med bokstäver som liknade dem på min dräkt. Kring soffan stod en häck av väldoftande blommor. Jag ryste inför denna väldiga skara av orörliga vitklädda präster, vilkas ögon var fästa på mig.

"Denna soffa är vår", sade flickan och ledde mig dit. Ingen annan talade eller rörde sig, och jag lydde henne. På soffan låg den gyllene boll som vi lekt med i trädgården. Jag såg upp för att se om Agmadh gav akt på oss. Han stod vid dörren till det allra heligaste och hans ögon vilade på mig. Kamen stod närmare oss och hans ögon var riktade mot den stängda dörren till helgedomen. Hans läppar rörde sig som om han talade. Ingen tycktes vara arg på oss, och jag vände mig åter till flickan. Hon tog upp bollen och gick till den ena änden av den stora soffan. Jag gick skrattande till den andra. Hon kastade bollen till mig och jag fångade den. Jag skulle just kasta den tillbaka till henne då gången plötsligt försänktes i djupt mörker.

"Du behöver inte vara rädd", sade flickan, "de vill inte skada dig, ty de dyrkar dig." Medan hon talade hörde jag underbar musik som kom mitt hjärta att klappa fortare och mina fötter att längta efter dans. Ögonblicket därefter såg jag ljus kring dörren till helgedomen, och dörren öppnades. Skulle den ohyggliga skepnaden träda ut genom den? Min kropp darrade av förfäran vid denna tanke, men jag tappade inte modet som förra gången. Flickan tog min hand i sin. Vi nalkades dörren till helgedomen. Jag ville men kunde inte motstå den makt som drev mig framåt. Vi trädde in genom dörren och i samma ögonblick upphörde musiken. Det blev åter tyst.

Jag såg ett svagt ljussken som tycktes komma från den bortre änden av rummet. Flickan ledde mig fram mot detta ljus. Eftersom hon var med mig, var jag inte rädd. I änden av rummet fanns ett litet inre rum eller ett slags grotta, till synes uthuggen i själva klippan. Här var tillräckligt ljust för att man skulle kunna urskilja föremålen. En kvinna satt på en bänk med huvudet lutat över en bok som hon hade liggande i knät. Mina ögon drogs mot henne och jag kunde inte slita dem därifrån. Jag kände igen henne och ryste vid tanken på att hon skulle lyfta huvudet och visa sitt ansikte.

Plötsligt märkte jag att flickan, min ledsagerska, var försvunnen. Jag väntade orörlig som en av bildstoderna i tempelallén. Slutligen lyfte kvinnan huvudet och såg på mig. Blodet stelnade i mina ådror, men jag kunde inte vända mig bort eller dölja mina ögon för den hemska synen.

"Du har kommit till mig för att lära, och jag skall undervisa dig", sade hon, och hennes röst lät mild som sakta toner från ett musikinstrument. "Du älskar blommor och allt som är vackert. Du kan bli en stor konstnär om du lever för det sköna, men du måste bli mer än det." Hon räckte handen mot mig, och mot min vilja räckte jag henne min. Hon vidrörde den endast helt lätt, men vid denna beröring fylldes min hand med rosor, vilkas doft fyllde rummet. Hon skrattade ett välljudande skratt. Jag förmodar att uttrycket i mitt ansikte roade henne.

"Kom nu", sade hon, "och ställ dig bredvid mig, ty du är ju inte längre rädd för mig." Med ögonen fästa på rosorna närmade jag mig henne. När jag såg på dem och inte på hennes ansikte, var jag inte rädd.

Hon lade en arm omkring mig och drog mig intill sig. Jag märkte då att den mörka dräkt hon bar inte bestod av linne eller ylle. Den var levande. Den utgjordes av ormar som slingrade sig omkring henne och bildade veck som, när jag stod längre ifrån henne, hade tyckts mig vara mjukt fallande draperier. Förskräckelsen överföll mig åter. Jag försökte fly, men kunde inte. Hon skrattade igen, men denna gång ett ondskefullt skratt. Hon höjde den andra handen och lade den på min panna. Med ens lämnade mig all rädsla och jag blev lugn. Mina ögon var slutna och ändå såg jag. Jag var fullt medveten, men ville ändå inte gå därifrån. Hon steg upp, lyfte mig i sina armar och satte ned mig på stenbänken där hon själv nyss hade suttit. Mitt huvud föll tillbaka mot klippväggen bakom mig. Jag var stum och orörlig, men kunde se allt.

Plötsligt blev jag varse att ytterligare någon fanns i helgedomen. Agmadh stod vid öppningen till den inre grottan. Hans ansikte var orörligt. Ögonen tycktes inte se någonting och jag erinrade mig att kvinnogestalten, ljuset, jag själv - allt detta - var osynligt för honom.

Gestalten vände sig mot mig så att jag såg hennes ansikte. Hennes ögon fixerade mina, men i övrigt rörde hon sig inte. Dessa ögon som genomborrade mig som dolkar fyllde mig inte längre med förskräckelse, men höll mig fånglad som om jag slagits i järn. Medan jag stirrade på henne såg jag plötsligt ormarna förvandlas och försvinna. De blev åter de vågformade vecken på en grå, mjuk och glänsande klänning, och deras huvuden och förskräckliga ögon förvandlades till knippor av rosor. En stark rosendoft fyllde helgedomen. Då såg jag Agmadh le. "Min drottning är här", sade han.

"Din drottning är här", sade jag, okunnig om att jag talade förrän jag hörde ljudet av min egen röst. "Hon väntar att få höra din önskan."

"Säg mig", sade han, "hur hennes klänning ser ut." Jag svarade: "Den skimrar och glänsar, och på hennes skuldror sitter rosor."

"Jag söker inte njutning", sade han, "min själ vämjers därvid, men jag begär makt."

"Inom templet?"

"Nej", svarade han. "Jag vill leva utanför dessa murar och göra min vilja gällande bland människorna. Jag begär makt att kunna göra det. Den har lovats mig, men löftet har inte uppfyllts."

"Därför att du inte hade det mod och den styrka som fordras för att få det uppfyllt."

"De fattas inte längre", svarade han, och för första gången såg jag passionen glöda i hans ansikte.

"Säg då de avgörande orden."

Agmadhs ansikte förvandlades. Han stod orörlig några ögonblick och hans anletsdrag blev kallare och hårdare än en stenstods.

"Jag avsäger mig min mänsklighet", sade han slutligen så långsamt att orden tycktes stanna och svävande vila i luften.

"Det är bra", sade drottningen. "Men du kan inte vara ensam. Du måste föra fler till mig, vilka liksom du själv är redo att trotsa allt och veta allt. Jag måste ha tolv edsvurna tjänare. Ge mig dem och du skall få vad du önskar."

"Skall de bli mina likar?" frågade Agmadh. "I begär och mod ja, i makt nej, ty var och en skall ha sitt särskilda begär. På de villkoren antar jag deras tjänst."

Agmadh stod tyst ett ögonblick. Sedan sade han: "Jag lyder min drottning. Men jag måste ha bistånd i ett sådant svårt företag. Vad skall jag kunna fresta dem med?"

"Jag skall leda dig", svarade hon. "Lyd mig och du skall lyckas! Du har alla som behövs inom detta tempel. Här finns tio präster som är redo. De är fulla av hunger. Jag skall mätta dem. Dig skall jag belöna när ditt mod och din ståndaktighet blivit tillräckligt prövade - inte förr, ty du begär mycket mer än de andra."

"Och vem skall fylla antalet?", frågade Agmadh.

Hon fäste sina ögon på mig. "Detta barn", svarade hon. "Han är min, - min utkorade och mest älskade tjänare. Jag skall undervisa honom, och genom honom er."

[Till Avsnitt 10](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 10

"Säg Kamen Baka att jag känner hans hjärtas önskan och att han skall få den uppfylld när han sagt de avgörande orden."

Agmadh böjde huvudet och lämnade tyst helgedomen. Jag var åter ensam med henne. Hon nalkades mig och fäste de ohyggliga ögonen på mig. Medan jag betraktade henne försvann hon. Där hon stått såg jag ett klart sken som formade sig till en företeelse, skönare än någon jag dittills sett. Det var ett träd med mjukt hängande lövverk, mer likt hår än blad, och på varje gren växte fullt med blommor i stora klasar. I trädet såg jag fåglar i vackra färger flyga hit och dit bland de lysande blommorna. Ge mig en av dessa fåglar, utropade jag, så att den kan bygga bo hos mig, liksom den gör bland blommorna.

"Du skall få hundratals sådana och de skall älska dig och ta sin föda från dina läppar. Så småningom skall du få en trädgård där ett träd liknande detta växer, och alla luftens fåglar skall älska dig. Men först måste du lyda min befallning. Säg till Kamen att inträda i helgedomen."

"Prästen Kamen Baka skall komma in", sade jag.

Kamen kom och ställde sig vid ingången till grottan. Trädet hade försvunnit och återigen såg jag framför mig den mörka gestalten med den glänsande dräkten och de grymma ögonen. De var fästa på prästen.

"Säg honom", sade hon långsamt, "att hans hjärtas hunger skall stillas. Han begär kärlek och hans önskan skall uppfyllas. Prästerna i templet har vänt sig från honom och han vet att deras hjärtan är kalla som sten. Han önskar att se dem på knä framför sig, dyrkande honom såsom villiga slavar. Han skall få det, ty han skall överta det ämbete som hittills varit mitt. Han skall tillfredsställa deras hjärtans begär, och till tack skall de ställa honom på en piedestal högt över alla utom mig själv. Är gåvan stor nog?"

Hon uttalade dessa ord i en ton av djup ringaktning, och jag förstod att hon föraktade honom för hans obetydliga ärelystnad. Men Kamen böjde på huvudet och hans ansikte glödde av segerglädje.

"Gåvan är stor nog", sade han.

"Säg då de avgörande orden!"

Kamen Baka föll på knä och sträckte händerna över huvudet. Hans ansikte antog ett ångestfullt uttryck.

"Hädanefter skall jag inte älska någon, även om alla människor älskar mig."

Den mörka gestalten gick fram och vidrörde hans panna med sin hand. "Du är min vän", sade hon och vände sig bort med ett leende, mörkt och kallt som nordanvinden. Hennes sätt mot Kamen tycktes mig vara en lärars och vägledares, medan hon till Agmadh snarare talat som en drottning till en gunstling vilken hon både värderar och fruktar - en som är stark.

"Nu mitt barn, blir här arbete för dig", sade hon och vände sig till mig. "I denna bok är önskningsarna hos de präster som skall bli mina tjänare förtecknade. Du är nu trött och måste vila. Du måste växa upp till en stark man, värdig min ynnest. Ta med dig boken, och när du vaknat i morgon skall Kamen Baka komma till dig. Då skall du läsa dess första sida för honom. När han lyckats fullgöra det första provet skall han åter komma till dig en morgon. Då skall du läsa den andra. På det sättet skall det fortgå tills boken är slut. Säg honom detta och att han aldrig skall förtvivla inför svårigheter. Med varje hinder som övervinns ökas hans makt, och när han bestått alla proven skall han stå högt över alla."

Jag upprepade dessa ord för Kamen Baka. Han stod nu i dörröppningen med händerna knäppta framför sig och huvudet så djupt nedböjt att jag inte kunde se hans ansikte. Men då jag tystnade höjde han det och sade: "Jag lyder".

"Han kan gå", sade hon, "och sända hit Agmadh."

När jag upprepat orden drog Kamen sig sakta tillbaka. Jag kunde av hans rörelser sluta mig till att allt var mörker för honom. Ett ögonblick därefter stod Agmadh i dörröppningen. Hon gick fram till honom och lade sin hand på hans huvud. Jag såg då en krona på detta och Agmadh log.

"Den skall bli hans, säg det till honom", sade hon. "Det är den största kronan på jorden med undantag av en, men denna som är ännu större skulle han inte vilja bära. Säg sedan till honom att ta dig i sina armar och bära dig till din bädd. Men håll säkert i boken."

Medan jag upprepade orden vidrörde hon lätt min panna. En behaglig dvala föll över mig och jag tyckte att orden dog på mina läppar. Allt hade blivit otydligt. Jag sov.

[Till Avsnitt 11](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 11

Jag vaknade vid fullt dagsljus. Mitt rum var som en trädgård. Mina ögon vandrade med behag från den ena blomman till den andra, men träffade plötsligt ett föremål som höll dem fångslade. Det var Kamen Baka som knäböjde mitt i rummet. Jag fann boken ligga uppslagen bredvid mig. Jag såg ord, och utan att förstå dem läste jag dem högt. Men snart måste jag sluta, ty inget mer var skrivet med vanliga bokstäver utan med hieroglyfer.

Kamen Baka reste sig hastigt. Ansiktet lyste av triumf. "Han skall kyssa mina fötter i dag!", utropade han. Sedan, då han såg min förundrade blick, sade han "Har du läst allt?"

"Allt som jag förstår", svarade jag. "Det övriga är skrivet med tecken som jag inte känner till." Han vände sig genast om och lämnade rummet. Jag såg åter på den sida i boken som jag läst och vilken så märkvärdigt upprört honom. Jag kunde inte längre förstå bokstäverna - även de var nu skrivna med hieroglyfer. Jag stirrade på dem med misstränkning, ty jag fann att jag inte heller kunde minnas ett enda ord av vad jag läst. Jag blev trött av att fundera över detta och föll åter i sömn med huvudet lutat mot den sällsamma boken. Jag vaknade inte ur min drömlösa slummer förrän ett buller kom mig att spritta till.

Två unga präster var i rummet. De medförde bröd och mjölk som de knäböjande bjöd mig. Då jag slutat måltiden lämnade de mig, men jag förblev inte länge ensam. Förhänget lyftes och vid anblicken av den som inträdde i rummet gav jag till ett rop av glädje. Det var Seboua, trädgårdsmästaren.

"Hur kommer det sig att du besöker mig?" frågade jag. "Jag trodde att jag aldrig mer skulle få se dig."

"Agmadh sände hit mig", svarade han. "Agmadh!", utropade jag förvånad och tryckte hans arm mellan mina händer. "Jag är verklig", sade han. "De kan inte göra en skenbild av mig."

Han talade i en så kort och kärv ton att jag för ett ögonblick blev rädd. Men min rädsla försvann när hans egendomliga leende lyste upp det fula ansiktet.

"Du skall komma med mig till trädgården", sade han och räckte mig sin stora hand. Jag fattade den och vi lämnade rummet. Vi gick snabbt genom de tomma salarna och långa gångarna i templet tills vi kom till den lilla gallerporten, genom vilken jag första gången såg Sebouas ansikte. Och liksom då såg jag nu trädgården där utanför, badande sin rika färgprakt i solskenet.

"Vad jag är glad åt att få komma hit igen", sade jag.

"Första gången du kom hit var det för att arbeta. Du skulle då vara min hantlangare", sade Seboua torrt. "Nu är det helt annorlunda. Nu skall du leka, inte arbeta, och jag skall behandla dig som en liten prins. Jag undrar om de redan hunnit fördärva dig. Skulle du tycka om att bada?"

"Javisst", svarade jag, "men i vilket vatten? Jag skulle tycka om att få simma i något riktigt djupt och kallt vatten."

"Kan du simma?" Kom i så fall med mig och jag skall visa dig ett vatten som är både djupt och kallt. Kom med mig!"

Han gick med raska steg medan han mumlade något som jag inte förstod. Jag brydde mig inte heller om att lyssna, för jag tänkte bara på hur härligt det skulle bli att få kasta sig i det friska vattnet denna varma morgon.

Vi kom till en plats med en stor djup damm. "Där har du vatten", sade Seboua, "och där finns inga blommor som du kan skada."

Jag stod på kanten av dammen i det varma solskenet och tog av mig min vita klädnad. Efter att ha beundrat solens prakt kastade jag mig i vattnet. Ja, sannerligen, det var kallt! Jag tappade nästan andan i första

ögonblicket, men jag började simma och njöt snart i fullt mått av det uppfriskande badet. Jag var lycklig. Jag ville stanna så länge som möjligt i vattnet och solskenet.

Då kände jag en kyss på mina läppar. Jag öppnade ögonen. Där - bredvid mig på vattnets yta - såg jag Lotusdrottningen. Jag gav till ett rop av glädje. Strax försvann ur mitt minne alla de fröjder jag upplevt sedan jag sist såg henne. Då *hon* var hos mig, frågade jag inte efter något annat i världen.

"Mitt barn, du har kommit till mig igen", sade hon. "Men snart skall du lämna mig igen, och hur skall jag kunna hjälpa dig om du då glömmer mig alldeles?"

Jag svarade inte, ty jag skämdes. Jag ville inte tro att jag verkligen hade glömt henne, och likväl visste jag att det var sant.

"Det vatten i vilket du nu vilar", sade hon, "kommer från den plats där lotusblommorna växer. Det vore döden för dig att stiga ned i det vattnet. Men detta vatten, som droppar från dem, innehåller bara lite av deras liv och har gett dem sitt eget. Då du en gång kan bada i lotusblommans vatten skall du vara stark som örnen och livskraftig som det nyss födda barnet. Var ståndaktig, lyssna inte till det smicker som förvillar dig, lyssna bara till sanningen! Stanna i solljuset, älskade barn, och låt inte skuggorna bedra dig, ty liv över allt liv väntar dig. Sanningens och kärlekens rena blomma väntar på att bli plockad av dig. Vill du bli ett redskap i händerna på dem som enbart känner själviskhet? Nej, förvärva kunskap och bli stark. Då skall du sprida solljus över världen. Ge mig din hand och res dig förtröstansfullt, ty vattnet skall bära dig. Res dig och knäböj på dess yta och drick av solens ljus. Be till livets ljus att det må upplysa dig."

Jag reste mig med hennes hand i min. Jag böjde knä vid hennes sida - sedan vet jag inget mer.

"Vill du bli ett redskap i händerna på dem som enbart känner själviskhet? Nej, förvärva kunskap och bli stark. Då skall du sprida solljus över världen." Dessa ord tycktes viskas i mitt öra då jag vaknade. Jag upprepade dem åter och åter igen och mindes varje särskilt ord. Men de föreföll mig dunkla och meningslösa. Jag tyckte att jag förstod dem när jag först hörde dem, men nu ljöd de för mig som prästens ord för de dansande på en fest.

* * *

Jag var ett barn när dessa ord viskades i mitt öra - okunnig och oerfaren. Under mina uppväxtår ljöd Lotusdrottningens manande ord beslöjade och meningslösa i min hjärnas dunkla vrår. De var för mig som prästens sång för barnet som bara uppfattar dess ljud. Men jag glömde dem aldrig. Mitt liv var överlåtet åt de män som höll mig i fångenskap till kropp och själ. Fjättrar låg tunga över min slumrande ande. Medan min kropp utan motstånd överlämnade sig åt sina herrars ledning, var jag en slav som ändå visste att frihet fanns under den fria himlen. Men fastän jag blint lydde och offrade all min styrka och kraft i det vanhelgade templets förnedrande tjänst, behöll jag troget minnet av den ljuva drottningen och i min själ var hennes ord inristade med eld som inte skulle dö. När jag växte upp till man blev mitt sinne tungt. Dessa ord, vilka lyste som en stjärna i min själ, kastade ett egendomligt ljus över mitt sorgliga liv. Allteftersom min själ utvecklades såg jag detta, och en djup förtvivlan lade sig tungt över mig och avstängde mig från världens skönhet. Från att ha varit ett glatt barn, en lycklig solskensvarelse, blev jag en allvarlig yngling vars sjuka hjärta inom sig dolde många till hälften förstådda hemligheter av skam och skuld och sorg. Ibland, då jag vandrade genom trädgården, betraktade jag det lugna vattnet i lotusdammen och bad att få se synen än en gång. Men den visade sig aldrig. Jag hade förlorat barndomens oskuld och ännu inte vunnit mannens kraft.

[Till Avsnitt 12](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 12

Jag låg i tempelträdgården under ett stort träd som kastade en djup skugga över gräset. Jag var mycket trött, ty jag hade hela den föregående natten varit i helgedomen, sysselsatt med att framföra den svarta gudinnans budskap till sina präster. Jag hade slumrat litet i den varma luften och vaknade med en sällsam känsla av ledsnad. Jag kände att min ungdom var förbi utan att jag ännu njutit av livet.

På vardera sidan om mig satt en ung präst. Den ene av dem fläktade mig med ett stort blad som han troligen tagit på trädet ovanför. Den andre betraktade mig uppmärksam. Hans ögon hade ett gott uttryck, och jag var glad åt att ha honom hos mig.

"Du har varit för mycket inomhus", sade han, "de skall väl inte få ta livet av dig med tempelceremonierna, även om du är den ende som kan ge liv åt dem. Vill du gå med oss till staden och känna på något annat än tempelluften?"

"Men vi kan ju inte", svarade jag.

"Kan inte", sade Malen föraktligt. "Tror du vi är fångna här?"

"Men även om vi kan komma ut, skall folket känna igen oss. Prästerna brukar ju inte blanda sig med folket."

"Folket kommer inte att känna igen oss", sade Malen med ett muntert skratt. "Agmadh har gett oss frihet. Agmadh har gett oss makt. Kom med om du vill. Vi går nu."

Vi reste oss och jag ordnade min vita dräkt. "Skall vi bära dessa kläder?" frågade jag.

"Ja, det skall vi. Men ingen kommer att känna igen oss. Vi kan uppträda som prinsar eller tiggare, vilket vi vill. Agmadh har gett oss makt till detta. Kom!"

Jag var lika förtjust som de vid denna utsikt till äventyr. Vi sprang genom trädgården fram mot en liten port i muren. Malen öppnade den. Vi var utanför templet.

Mina följeslagare sprang skrattande och pratande över slätten fram mot staden. Jag sprang också och lyssnade under tiden, men förstod bara delvis vad de sade. Tydligt kände de till staden, som för mig bara var ett namn. Men nu tycktes det vara meningen att jag skulle komma in i husen och sammanföras med rikt och förnämt folk.

Vi skyndade framåt tills vi kom till en folkrik gata. Där vimlade det av glada människor i präktiga dräkter. Vi gick genom en stor port in på en gård och därifrån in i en sal med marmorelare och en springbrunn. Stora blommande växter spred en stark vällukt.

En bred marmortrappa ledde vidare från denna sal och vi gick uppför den. Malen öppnade en dörr och vi steg in i ett rum med gyllene tapeter, där en mängd människor i juvelprydda dräkter var samlade. De satt runt ett bord och drack vin och åt sötsaker. Luften var full av prat och skratt och mättad av vällukter. Tre sköna kvinnor steg upp och välkomnade oss. Var och en av dem tog hand om en av oss och gav oss plats bredvid sig vid bordet. Ögonblickligen tycktes vi tillhöra sällskapet. Jag vet inte om det var för det doftande vinet jag drack eller beröringen av den sköna handen som ofta snuddade vid min - men mitt huvud blev så lätt. Sällsamma tankar kom farande och jag talade om saker som jag inte känt till förrän nu. Jag skrattade åt infall som en timme tidigare skulle förefallit mig meningslösa för att jag inte förstod dem.

Hon som satt bredvid mig lutade sig mot mig. Jag vände mig mot henne och betraktade henne. Hennes ansikte strålade av ungdom och skönhet. Nu såg jag att hon var yngre än jag själv. Då jag blickade in i hennes vackra ögon tyckte jag mig känna henne. Hon sade mycket som jag till en början knappt förstod. Men medan jag lyssnade började jag förstå henne. Hon talade om sin längtan efter mig under min bortvaro, om sin kärlek till mig, om sin likgiltighet för allt annat på jorden.

"Rummet tycktes mörkt och öde innan du kom", sade hon. "Festen var utan glädje för mig. Min älskade make, lämna mig inte ensam igen. Stanna, och min kärlek skall ge dig styrka att uppfylla ditt öde."

Jag steg hastigt upp från min plats med hennes hand i min. "Det är sant", sade jag till henne med hög röst. "Jag har gjort orätt i att försumma det som är livets lycka. Din skönhet har varit utplånad ur mitt minne. Men när jag nu ser dig, förundras jag över att jag någonsin kunnat finna skönhet hos något annat i himlen eller på jorden."

Medan jag talade häpnade gästerna. Med märkvärdig brådska lämnade de bordet och försvann ur rummet. Endast de två unga prästerna stannade kvar. Deras ögon var fästa på mig. De verkade vara oroliga och reste sig långsamt från bordet.

"Vill du återvända till templet?" frågade Malen.

Mitt svar var en åtbörd av otålighet.

"Glömmer du", sade han, "att vi bara skulle *se* på stadens dårskaper i avsikt att få veta av vad stoff människorna är gjorda? Du vet att de invigda prästerna måste bevara sin renhet. Särskilt du, som är templets siare. Inte ens jag, som bara är novis, vågar ge vika för den starka längtan efter frihet som fyller min själ. Jag vågar inte. Då skulle jag inte få någon plats i templet - och inte i världen heller. Hur skall det då gå för dig, siaren? Hur skall vi kunna svara för dig inför Agmadh?"

Jag svarade inte. Men hon som satt bredvid mig steg upp och gick fram till honom. Hon tog en ädelsten från sin hals och lade den i hans hand.

"Ge honom denna", sade hon, "och han skall inte fråga vidare."

[Till Avsnitt 13](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 13

För den tid som nu följde kan jag inte redogöra lika noga som för övriga delar av mitt liv. Jag drack djupt ur nöjets bägare. Min vackra kamrat tycktes med varje dag bli allt vackrare, och jag betraktade hennes ansikte med allt större beundran. Hon ledde mig genom rummen i vårt palats. Men jag kunde inte stanna för att beundra deras prakt, ty bortom dem lockade ständigt andra som var ännu ståtligare. Jag vandrade med henne genom trädgårdar där doftande blommor växte i en slösande mängd. Bakom trädgårdarna låg ängar. I deras mjuka gräs växte många vilda växter, och vattenliljor blommade i floden som flöt genom ängarna. Hit kom på kvällarna flickorna från staden, somliga för att hämta vatten, andra för att bada i floden och efteråt sitta på dess strand och skratta och sjunga halva natten. Deras smärta gestalter och klara röster gjorde kvällarna dubbelt sköna, och jag brukade stanna hos flickorna och viskade kärleksord till de skönaste. När de sedan lämnade mig, gick hon, den skönaste av dem alla, tillbaka med mig till palatset där vi bodde - mitt i staden, men ändå skild från den. Vi var lyckliga som inga andra i denna stad.

Jag kan inte säga hur lång tid som förflöt på detta sätt. Jag vet bara att jag en dag låg i mitt rum med min älskades huvud vilande på min arm, då hon plötsligt blev blek och orörlig. Jag hörde långsamma fotsteg i trappan. Dörren öppnades och Agmadh, översteprästen, kom in.

Han såg på mig med sina hemska ögon, kalla som iskristaller. Det låg ett småleende på hans läppar, men detta småleende slog mig med fruktan och jag darrade.

"Kom", sade han.

Jag steg upp utan att tveka. Jag visste att jag måste lyda. Jag såg inte tillbaka förrän jag hörde en häftig rörelse och en snyftning. Då vände jag mig om. Men hon, min älskade, var borta. Hade hon flytt undan detta oväntade besök? Jag kunde inte stanna för att ta reda på det. Jag visste att jag måste följa Agmadh - jag kände starkare än någonsin att han var min herre. Då jag kom till dörren såg jag en huggorm ligga på tröskeln. Den reste på huvudet då jag närmade mig. Jag sprang tillbaka med ett utrop av fasa.

Agmadh smålog. "Var inte rädd", sade han. "Det är en av din härskarinnas gunstlingar, och den skall inte göra hennes utvalde tjänare något ont. Kom!"

Vid denna befallning vågade jag inte annat än lyda. Jag gick förbi ormen med bortvända ögon, och då jag kom till trappan hörde jag dess ilska väsning.

Agmadh gick genom trädgården till ängarna bortom den. Det var kväll och stjärnorna tindrade redan på himlavalvet. Flickornas ögon glänste där de satt i grupper på flodstranden. Men de sjöng inte som deras vana var. Mitt i floden låg en båt med två roddare. Jag kände igen de två unga präster som följt mig till staden. De höll ögonen sänkta och lyfte dem inte ens när jag nalkades.

Agmadh steg ned i båten och jag följde honom. Vi rodde så under tystnad till templet.

Jag hade aldrig sett ingången till templet från floden. Jag blev förvånad över att vi tog denna väg. Ännu mer förvånad blev jag när jag fann hela det område som tillhörde templet uppfyllt med båtar, prydda med blommor och fulla med vitklädda präster som satt orörliga och med sänkta ögon. Men jag förstod att denna dag var en högtidsdag. Och templet! Det föreföll mig som om det var hundra år sedan jag lämnade det. Agmadh själv såg främmande och besynnerlig ut. Hade jag själv blivit mycket äldre? Jag visste det inte, ty jag hade ingen spegel att se mig i och ingen vän att fråga. Jag visste bara att jag uppnått vuxen ålder, men inte med heder utan med vanära. Jag var en slav. En djup dysterhet överföll mig. Båten lade till vid en trappa av vit marmor, som låg innanför templets murar.

När vi gått uppför trappan öppnade Agmadh en dörr och vi befann oss vid ingången till det allra heligaste. Endast några bleka facklor, burna av tysta präster, upplyste gången. Det var skymning utanför. Härinne var djup natt. På

ett tecken av Agmadh släcktes facklorna. Men det blev ändå inte alldeles mörkt, ty runt dörren till helgedomen lyste detta besynnerliga sken som en gång skrämde mig så mycket. Nu skrämde det mig inte mer. Jag visste vad jag hade att göra, och utan tvekan och fruktan gjorde jag det. Jag gick fram, öppnade dörren och steg in.

Där inne stod den mörka gestalten med sin skimrande dräkt och sina kalla, hemska ögon. Hon log, räckte ut sin hand och lade den på min. Jag ryste vid beröringen. Den var kall.

"Säg Agmadh att jag kommer, att jag skall vara med er i båten, att han och vi båda skall stå i dess mitt med mina övriga tjänare runt omkring. Därefter skall jag göra ett under inför alla prästerna och inför allt folket. Jag gör detta för att jag är nöjd med mina tjänare, och för att jag vill att de skall ha rikedom och makt."

När jag tillkännagett hennes befallning ljöd Agmadhs röst ur mörkret:

"Drottningen är välkommen! Drottningen skall åtlydas!"

Ett ögonblick förgick och återigen lyste facklorna. Jag märkte att de var tio och bars av tio präster, alla iklädda vita dräkter med präktiga guldbroderier. Bland dem var Kamen Baka. Han hade ett besynnerligt uttryck i sitt ansikte. Det liknade en fanatikens.

Agmadh öppnade dörren som ledde till floden. Här låg nu en större båt med brett däck, kantat med kärll i vilka stark rökelse brann. Innanför dessa kärll var en cirkel, ritad i rött och hopslingrad med en annan figur vars betydelse jag inte förstod. Utmed sidorna av båten, nedanför det upphöjda däcket, satt roddarna - vitklädda präster. Alla var tysta och stilla, väntande med sänkta ögon. Båten var behängd med blomsterkransar, sammanvirade så att de liknade tjocka rep. En lampa brann i vardera änden.

Vi steg ned i båten. Agmadh gick först och ställde sig mitt i cirkeln. Jag följde honom och tog plats vid hans sida. Mellan oss stod skepnaden, klart synlig för mina ögon. Från henne utstrålade ett ljus, liknande det som upplyste helgedomen, men svagare. Jag märkte att ingen annan än jag såg henne.

De tio prästerna gick också ned i båten och ställde sig innanför den röda cirkeln, helt och hållet omringande oss. Så svängde båten sakta ut från trappan. En mängd andra båtar befann sig före och efter oss, alla behängda med blommor och lampor, alla fulla med präster. Ljudlöst sköt processionen ut på den heliga floden och styrde mot staden.

Då vi kommit utanför tempelområdet hörde jag ett dovt sorl höja sig och fylla luften. Det var så mäktigt och ihållande att jag först blev ängslig. Men ingen annan tycktes fästa sig vid det, och jag förstod snart vad det betydde. Då mina ögon vant sig vid stjärnljuset, såg jag att flodens båda stränder var täckta av en oöverskådlig människomassa. Det var en stor högtidsdag, och jag hade varit okunnig om detta. Jag stod tyst och orörlig, men min själ sönderslets av en oförklarlig förtvivlan, och jag fasade för det okända som nu skulle komma.

[Till Avsnitt 14](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 14

Medan båtarna gled nedför floden bröts den djupa tystnaden plötsligt av en sång. Den kom från de präster som rodde. Från varje båt strömmade hymnen fram och jag såg att människorna på stranden föll på knä. Men inte ett ljud hördes från dem. De lyssnade på prästernas röster som fyllde luften.

Då sången upphörde fortfor tystnaden under några minuter. Folket knäböjde. Men med ens kastade sig alla framstupa på marken. Prästerna hade stämt upp en ny sång, en segersång:

"Gudinnan är med oss! Hon är mitt ibland oss! Fall ned och tillbed!"

Skepningen vände sig mot mig och smålog. "Nu, min utvalde tjänare", sade hon, "måste jag ha din hjälp. Jag har belönat dig på förhand så att du inte skall tveka. Räck mig dina händer. Tryck dina läppar mot min panna och rör dig inte, ropa inte, vilken svaghet eller rädsla som än må komma över dig. Ditt liv skall bli mitt. Jag skall ta det ifrån dig, men jag skall ge dig det tillbaka. Det är för dyrbart att offras."

Jag lydde henne utan tvekan, men med utesäglig fasa. Jag kunde inte motstå hennes vilja. Jag visste att jag var hennes slav. Hennes kalla händer omslöt mina och blev ögonblickligen hårda som järnbojor, vilka obevekligt höll mig fast. Driven av min känsla av hjälplöshet mötte jag den glittrande blicken ur dessa fasansfulla ögon och ställde mig tätt intill henne. Jag längtade efter att döden skulle förlösa mig. Någon annan hjälp fanns inte. Jag tryckte mina läppar mot hennes panna. Rökelsen från lamporna och kärnen hade omtöcknat min hjärna med en underlig slapphet. Men nu, när mina läppar vidrörde hennes panna, intogs jag av en känsla av glädje och sorglöshet, av nästan vanvettig vällust. Jag var inte längre mig själv. Jag styrdes och behärskades av ett svall av sinnesrörelser som inte var mina egna. De jagade hastigt igenom mig och tycktes under sin framfart sopa med sig min individualitet, och som det då tycktes, för alltid. Men jag var likväl inte utan medvetande. Det blev tvärtom för varje ögonblick allt intensivare. Sedan glömde jag den förlorade individualiteten - jag visste att jag levde i hjärnan och hjärtat på denna varelse som så fullständigt behärskade mig. Ett vilt men dämpat rop bröt ut från folket. Det såg sin gudinna. Och jag såg vid mina fötter den till utseendet döda kroppen av en ung präst, klädd i vita kläden utsydda med guld. I min undran om han var död glömde jag glädjen över min makt.

[Till Avsnitt 15](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 15

Jag kunde tydligt se den stora människomassan på stränderna. Ett för dem osynligt ljus föll över dem. Det var inte glansen från stjärnorna, utan ett ljus som utgick från mina ögon. Jag läste i deras hjärtan. Jag såg vilka som var mina tjänare, och min själ vidgades av stolthet över att nästan alla i denna hop var redo att tjäna mig. Det var en skara värdig mig. De skulle lyda, inte av plikt, men för att tillfredsställa sina lustar.

I varje hjärta läste jag dess begär och visste att jag kunde tillfredsställa det. En stund förblev jag synlig, sedan lämnade jag dessa mina tjänare och befallde dem att närma sig stranden. Ty när jag nu inte längre höll mig synlig för alla dessa människors slöa blickar, kunde jag tala till dem som jag särskilt utvalt.

Jag steg i land och gick omkring bland folket, och viskade i vars och ens öra hans hjärtas hemlighet. Jag sade honom hur han skulle kunna få sin tysta önskan uppfylld. Det fanns ingen man eller kvinna som inte inom sig dolde ett begär, vilket han eller hon av blygsel inte ville yppa. Men jag såg allt och avlägsnade känslan av skam. Jag visade vilken ringa viljekraft som fordrades för att ta det första steget till de själviska begärens tillfredsställande. Jag gick runt i mängden, och där jag gick fram lämnade jag en lidelsefull hop bakom mig. Slutligen kunde det uppror som min närvaro förorsakade inte längre styras. Folket bröt ut i en vild sång som kom mitt blod att ömsevis stelna och brinna. Har jag inte hört denna sång under andra himmelsstreck - hört den sjungas på alla språk, av alla folk? Har jag inte hört den av människor som för länge sedan är döda och glömda, och skall jag inte få höra den av människor vilkas boningsplatser ännu inte finns till? Det är min sång - den är mitt liv! Sakta viskad i hjärtat är sången den outtalade passionens, den dolda själviskhetens, språk. När den sjungs av hopen är blygseln borta, och man bryr sig inte om att dölja sina begär. Den är en yttring av vanvettiga orgier, ropen från lustans dyrkare.

Mitt verk var fullbordat. Jag hade tänt en eld som rasade likt en skogsbrand, och återvände nu till den plats där den heliga båten inväntade mig. Där stod, orörligt avvaktande min återkomst, templets präster. Låg den unge prästen fortfarande där, liknande en död? Ja, han låg blek och orörlig i den krets som prästerna bildade. Han låg vid Agmadhs fötter, där denne stod ensam i kretsens mitt.

Nu tycktes jag på något hemlighetsfullt sätt dra mig tillbaka från den brottsjö av passioner, av vilka jag varit genomdränkt. Jag visste att jag åter var mig själv - att jag inte längre var gudinnan. Jag hade bara varit absorberad av henne, hade gått upp i hennes personlighet. Nu var jag åter skild från henne. Men jag återvände inte till den bleka skepnad, som utan tecken på liv låg utsträckt på den heliga båtens däck. Jag var i templet och mörker omgav mig. Men jag visste att jag befann mig i det allra heligaste.

Ett klart sken genombröt mörkret. Den inre grottan strålade av ljus och därinne stod Lotusdrottningen.

Jag stod vid dörren till grottan. Jag försökte undkomma. Jag ville vända mig om, men kunde inte. Jag darrade som jag aldrig förr darrat. Hon riktade tigande sina blickar på mig, och jag såg att hennes ögon var fulla av helig vrede.

"Var det därför, Sensa, som du föddes? Var det därför som dina ögon fick gåvan att se och dina sinnen att förnimma? Du vet att det inte var så. Men dessa seende ögon och känsliga sinnen har nu tjänat sin härskarinna och visat dig vem och vad du tjänat. Skall du fortfarande förbli i hennes tjänst? Har du fallit så lågt att du vill förbli en slav för evigt? Gå då! Jag har kommit för att rena min helgedom. Jag vill inte längre tåla detta. Här skall bli tyst och folket skall inte undervisas av falska tungor och frestas av mörkrets makter. Gå! Ingen får hädanefter inträda här. Jag stänger dörren. Helgedomen skall bli stum och ingen röst kommer mer att höras härinne. Jag vill sitta här ensam och tyst. Under tidsåldrar skall jag bo här utan att tala, och folket skall säga att jag är död. En gång i tiden skall mina barn åter resa sig, och mörkret skall skingras. Gå! Du har valt. Du har förlösat dina gåvor. Lämna mig i ro!"

Hon höjde sin hand med en åtbörd som bjöd mig att lämna henne. Jag vände mig om med sänkt huvud och gick med tunga steg mot den yttre dörren till helgedomen. Men jag förmådde inte öppna den, jag förmådde inte gå

igenom den, mitt hjärtas ångest höll mig tillbaka. Jag knäöll och ropade förkrossad: "Drottning och moder!"

Ett ögonblick förgick under tystnad. Jag väntade - jag visste inte på vad. Min själ längtade och förtvivlade. Ett fasansfullt minne kom över mig i mörkret och tystnaden. Mitt förflutna liv visade sig för mig, inte endast som nöjen utan också som handlingar. Jag fann att jag utfört dem utan eftertanke, låtit min själ förslöas på samma sätt som man låter sig förslöas av vin. Jag hade fullgjort mitt värv liksom i dvala, tänkande på belöningen, på de njutningar som skulle följa. Jag hade varit tolk åt henne, denna svarta själ som jag sett och som jag nu kände. Det förflutna syntes mig så fasansfullt, så levande, så anklagande, att jag utropade: "Moder, rädda mig!"

Jag kände att någon vidrörde min hand och mitt ansikte. Jag hörde en röst i mitt öra och i mitt hjärta: "Du är räddad! Förbli stark!" Ett ljus syntes för mina ögon, men jag kunde inte se upp ty en flod av tårar renade dem från de förskräckliga syner jag skådat.

[Till Avsnitt 16](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 16

Jag var inte längre i helgedomen. Jag kände vinden fläkta mitt ansikte. Jag öppnade ögonen och såg himlavalvet med sina strålande stjärnor. Jag låg framstupa, nedtyngd av en besynnerlig matthet. Men jag väcktes till medvetande genom ljudet av tusentals röster, vilkas rop och sånger ljöd i mina öron. Vad kunde detta betyda?

Jag reste mig upp. Jag befann mig i den krets som bildades av de tio prästerna. Agmadh stod bredvid mig och betraktade mig uppmärksamt. Mina ögon fästes på hans ansikte och kunde inte slita sig därifrån. Denne obarmhärtinge, hjärtlöse man! Hade jag verkligen fruktat honom, denna själlösa, omänskliga varelse? Nu fruktade jag honom inte längre. Jag såg på prästerna som omgav mig. Jag läste i deras ansikten och såg prägeln av deras själviskhet. Var och en av dem förtärdes av ett omåttligt begär som han närde vid sitt hjärta likt en orm, och efter vars tillfredsställande han hungrade. Jag kunde inte längre frukta dessa män, ty jag hade sett ljuset och det hade gjort mig stark.

Jag reste mig och såg på folkhopan som trängdes på stränderna. Jag förstod nu vad det var för besynnerliga röster jag hört. Människorna var galna, somliga av vin, andra av sinnlig åtrå. En mängd små båtar hade samlats på floden. Människorna i dem hade kommit för att offra åt den gudinna som de dyrkade och i natt hade sett, hört och känt. Den heliga båten i vilken jag stod var nedtyngd av de offer som folket hade lagt dit. Där fanns silver, juveler och guldkärl besatta med ädelstenar. Agmadh såg på allt detta och smålog. Dessa rikedomar skulle komma templet till godo, men vad honom själv beträffar var det helt andra juveler han strävade efter att vinna. Jag kunde inte längre se på allt detta och tåga. Med hög röst uppmanade jag folket att lyssna på mig. Det blev genast tyst.

"Ni alla som tillber gudinnan, lyssna på mig. Vilken gudom är det ni dyrkar? Kan ni inte förstå det av de ord som hon viskat i era hjärtan? Se in i hjärtat. Har hon bränt in dem där med passionens eld, är hon inte en sann gud. Sanning uppenbaras enbart av visdom. Lyssna, och jag skall säga er ord från helgedomen, ord som getts mig av ljusets ande, vår drottning och moder. Ni skall veta att det bara är i dygden, i rena ord och rena handlingar, som ni kan finna frid. Är denna mörkrets orgie en passande hyllning åt sanningens gudinna? Är ni, rusiga av vin och lidelse, hennes tillbedjare. Nej, böj knä och be den gode anden, visdomens ande som svävar över er med stora vingslag av kärlek, att förlåta era synder och hjälpa er att börja på nytt. Hör på mig, jag vill be till henne ty jag ser henne i hennes härlighet. Säg henne de ord som jag förestavar och hon skall lyssna till dem, ty hon älskar er fast ni skymfar..."

En sång bröt fram och dränkte min stämma. Prästerna hade stämt upp en hymn. Folket, som under inflytandet av min röst och mina ord hade fallit på knä i stora hopar, rycktes nu med av musiken och instämde med iver i lovsången. Plötsligt inandades jag en stark rökelsedoft. Jag vände mig bort med vämjelse, men den hade redan fullbordat sitt verk. Det svindlade för mina ögon.

"Han är i extas", sade Kamen Baka.

"Han är vansinnig", hörde jag en annan röst säga, en röst så hård, så ursinnig, att jag knappt kände igen den. Men jag visste att det var Agmadh som talat.

Jag försökte svara honom, ty jag kände min själ genomströmmas av ett ovanligt mod. Men den bedövande doften hade fullgjort sin uppgift. Mitt huvud kändes tungt som bly och jag var oförmögen att tala. Inom några sekunder sov jag djupt.

[Till Avsnitt 17](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 17

Då jag vaknade befann jag mig i mitt gamla rum i templet, det rum i vilket jag en gång som barn låtit rädslan få makt över mig. Jag var mycket trött. En stund låg jag stilla och tänkte på gårdagens tilldragelser. Jag hade återfunnit min drottning och moder, och hon hade tagit mig i sitt beskydd igen.

Jag steg upp. Det var i dagningen och genom det höga fönstret föll en svag ljusstrimma in i rummet. Detta var präktigt inrett, prytt med draperier och fullt med vackra och sällsynta föremål. Men luften därinne kändes tung och kvalmig. Jag kände att jag behövde komma ut i friska luften för att återfå min styrka och spänst. Jag lyfte på det tunga förhänget och gick igenom det rum som låg bredvid mitt. Jag gick sakta genom de långa gångarna tills jag kom till den gallerport som ledde ut till trädgården. Men gallerporten var stängd. Plötsligt såg jag Seboua närma sig från en av trädgårdsgångarna. Han kom rakt fram till mig.

"Seboua", utropade jag.

"Jaså, du är här", sade han med sin sträva stämma. Men jag kan inte längre vara din vän. Jag har misslyckats och vill inte göra om försöket att bli det. Du måste nu stå för dig själv."

"Var snäll och öppna porten", sade jag.

"Nej, svarade han, "och jag tvivlar på att den någonsin mer skall öppnas för dig. Men vad betyder det? Är du inte templets förnämste präst, dess bortskämde gunstling?"

"Nej", sade jag, "inte nu längre. De har redan sagt att jag är vansinnig, och kommer att säga det idag igen."

Seboua såg allvarligt på mig. "De skall ta ditt liv ", sade han med en röst som var full av medlidande och ömhet. "Det kan de inte", svarade jag småleende. "Min drottning skall beskydda mig. Jag måste leva till dess jag sagt allt hon önskar att jag skall säga."

Seboua drog fram sin hand ur vecken av sin svarta dräkt. I handen hade han en knapp av lotusblomman.

"Tag den", sade han, "den är till dig. Den talar ett språk som du förstår. Tag den, och må allt gott följa dig. Jag, som är döv och stum när det gäller annat än alldagligt tal, har befunnits värdig att vara budbärare. Och det gläder mig. Men du må glädjas i ditt hjärta, ty du kan höra och tala, du kan mottaga och ge kunskap."

Med dessa ord lämnade han mig. Under det han talade hade han räckt mig blomman genom gallret. Jag tog varsamt emot den, gick tillbaka till mitt rum och satte mig ned med blomman i handen. Jag satt där liksom för länge sedan, då jag som pojke suttit där med en lilja i handen, försjunken i dess betraktande. Den var en föreningslänk med min osynliga drottning och nu förstod jag dess värde. Då gjorde jag det inte. Nu förstod jag dess språk. Då hade den endast talat till mig om sin skönhet. Nu öppnade den mina ögon och jag såg. Den öppnade mina öron och jag hörde.

En krets av vitklädda, men inte bestående av de vanliga prästerna, omgav mig. De knäböjde inte. De såg på mig med ögon fulla av kärlek och medlidande. Somliga var äldre män, andra unga och med ansikten som strålade av hänförelse. Jag såg mig omkring med glädje och hopp. Jag visste, utan att någon behövde säga mig det, vilket brödraskap dessa män tillhörde. De var mina föregångare, helgedomens präster, siarna, Lotusdrottningens utvalda tjänare. Jag visste att de hade efterträtt varandra, troget vaktande den innersta helgedomen alltsedan dess tillkomst.

"Är du beredd att höra", sade en av dem, och hans röst tycktes komma från längesedan svunna tider.

"Jag är beredd", svarade jag och knäböjde i denna underbara heliga krets. Min kropp sjönk till jorden, men min ande steg mot höjden. Min själ lyftes av dem som omgav mig. De var hädanefter mina bröder.

"Sätt dig där", sade han och pekade på min soffa. "Jag vill tala till dig."

Jag reste mig och fann att jag nu var ensam med honom som talat till mig. De andra hade lämnat oss. Han satte sig bredvid mig och började tala. Han gav mig förflutna tiders visdom - den visdom som lever för evigt. Mitt hjärta styrktes och fick nytt liv av denna urgamla visdoms sanning och kraft.

Hela dagen satt han kvar och undervisade mig. Vid nattens inbrott berörde han min panna med sina händer och lämnade mig. Då jag lade mig ned på soffan hade jag under dagens lopp inte sett någon annan än min lärare och inte intagit någon föda. Men jag kände mig varken trött eller hungrig. Jag lade blomman bredvid mig och somnade lugnt.

Då jag vaknade stod ett bord bredvid det förhänge som skilde mitt rum från rummet intill, och på detta bord fanns bröd och mjölk. Jag åt och drack och gick därefter med stärkta krafter mot soffan för att tänka över det jag under gårdagen lärt.

Men jag stannade på vägen och mitt hjärta bankade av glädje, ty jag var återigen omgiven av den heliga kretsen. Han som undervisat mig i går betraktade mig, men talade inte. En annan nalkades, tog mig i handen och ledde mig till soffan, varefter jag blev ensam med honom.

Han visade mig mitt hjärta och min själ i all deras nakenhet, inte mildrad genom någon inbillad rättfärdighet. Han visade mig mitt förflutna liv i hela dess elände och fattigdom, detta förflutna liv som kunde ha varit så rikt. Jag betraktade det med skärpta blickar. Mörka och ödsliga var de rum jag passerade på denna väg, några med fasansfulla bilder. Ty nu såg jag att jag hade fångslats med hjälp av den magi som jag själv tolkat åt Kamen Baka. Liksom de andra i templet hade jag enbart levt för tillfredsställandet av mina själviska begär. Försjunknen i njutningen hade jag inte vetat vad jag gjort. Nu förstod jag meningen i Sebouas ord. Jag hade verkligen varit templets gunstling, ty medan min kropp var upptagen av sina nöjen eller försjunknen i övermåttadens dåsigheit, var min röst den svarta härskarinnans villiga verktyg. Med min hjälp hade hon förkunnat sin vilja för dessa slavar som offrat allt för att få sina lustar tillfredsställda. Genom sin djupa inblick i människosjälens mörkaste vrår kände hon deras önskningar, och genom min mun visade hon dem hur de skulle tillfredsställa dem.

Medan jag satt stum och häpen över de syner som drog förbi mitt uppvaknande sinne, såg jag mig först som barn. Jag såg mig som en hjälplös varelse, ett verktyg, ett instrument på vilket man hänsynslöst spelade. Jag såg mig senare som en frisk yngling, medvetlös utsträckt på den heliga båtens däck, sedan resande sig upp i omedveten hänryckning och talande underliga ord. Och ännu en gång såg jag mig sjuk och svag, men alltjämt det villiga verktyget även om själen börjat vakna och trötta ut kroppen med sina strider. Så såg jag att själen hade vaknat, hade kommit i beröring med sin moder, ljusets drottning, och att dess röst inte mer kunde tystas.

Natten kom och min lärare lämnade mig. Jag beslöt att gå och hämta något att äta. Men jag kunde inte öppna dörren. Jag förstod att jag var en fånge och att jag nu, när jag väl hämtat mig från min svaghet, inte skulle få någon föda. Agmadh hade sett att min ande vaknat. Han hade föresatt sig att döda den och behålla kroppen för sina avsikter.

Jag lade mig på soffan och föll i sömn med den vissnande lotusblomman på mina läppar.

Då jag vaknade stod en ny lärare bredvid mig. Jag hade sett hans leende när jag omgavs av den heliga kretsen. Han satte sig bredvid mig och tog min hand i sin.

Jag såg att hans leende var återskenet av en djup inre frid. Han hade dött i detta rum - dött för sanningen. Jag skulle leva för sanningen i den rena andens ljus - inget lidande fick avskräcka mig. Från det ögonblick hans hand berörde min kände jag att inget sådant skulle avskräcka mig. Intill denna stund hade smärtan alltid gjort mig blind av fruktan, men nu visste jag att jag kunde möta och gripa den med starka, oförfärad händer. Den kommande natten somnade jag i ett anfall av hänryckning. Jag visste inte om jag var vaken eller drömde. Men jag visste att denne min broder, vars jordiska liv slitits från honom en gång för länge sedan, hade ingjutit sin eldiga själs kraft i min och att jag aldrig kunde förlora den.

Avsnitt 18

Då jag på morgonen öppnade ögonen, såg jag mig ännu en gång omgiven av den heliga kretsen. Alla betraktade mig allvarligt. Inte i något ansikte syntes ett leende, men den kärlek jag kände strömma mot mig från dem ingav mig mod. Jag steg upp och knäböjde bredvid bädden, ty jag förstod att en viktig stund var kommen.

Den yngste av dem knäföll bredvid mig, förde samman mina händer och satte mellan dem den vissnade lotusblomman som låg på min bädd. Jag såg upp - de andra var borta. Jag betraktade min besökare. Han var tyst och höll ögonen fästa på mig. Så ung han var. Jordens stoft hade inte befläckt hans själ. Jag kände ett slags fruktan för denne broder. Han var så vit och ren.

"Se inte upp ännu", viskade han.

"Ni aftonens tvillingstjärnor, ni två sista av den långa rad siare som förkunnat visdomen i templet och krönt Egyptens storhet med ära! Mörker skall falla över jorden och dölja himlens skönhet. Men sanningen skall fortleva bland mitt folk, jordens okunniga barn. Och det är ni som skall tända ett flammande ljus att lämna efter er, ett vårdtecken som människorna skall se och förundra sig över i kommande tider. Vittnesbördet om era liv och den sanning som besjälar er skall övergå till andra slakten, till andra delar av den mörka jorden, till folk som hört talas om ljuset men aldrig sett det. Var starka, ty en stor uppgift föreligger er. - Du, mitt barn med den snövita själen, du hade inte kraft nog att ensam strida mot det tilltagande mörkret. Ge nu av din tro och renhet åt denne, vars vingar är befläckade av jordens stoft men som genom min beröring samlat styrka till den kommande striden. - Och du, mitt barn, strid till det yttersta för din drottning och moder. Tala till mitt folk och inpräglade de höga sanningarna i dem. Säg dem att själen fortlever och blir salig om de inte förnedrar den. Säg dem att det ges frihet och frid åt alla som frigör sig från begären. Lär dem att vända sig till mig och finna frid i min kärlek. Säg dem att lotusblomman finns i varje människas själ, och att den skall öppna sig för ljuset om de inte förgiftar dess rötter. Lär dem att leva i renhet och att söka sanningen. Då skall jag stå mitt ibland dem och visa dem vägen till fridens hemvist, där allt är skönhet och lycka. Säg dem att jag älskar mina barn och skulle vilja bo i deras hem, och redan där föra med mig den förnöjsamhet som är bättre än all jordisk framgång. Förkunna mina ord med en röst som tränger in i deras hjärtan. Rädda dem som vill lyssna och gör ännu en gång mitt tempel till en boning för sanningens ande. Templet måste falla, men det skall inte falla i synd. Egypten måste gå under, men det skall inte gå under i okunnighet. Det skall höra en röst som det inte kan glömma. De ord som denna röst uttalar skall bli kommande tiders arv och förkunna den gryning som skall bana sig väg genom det långvariga mörkret. Du, min yngste, som är både stark och svag, var beredd! Striden är nära. Svikta inte. Din stora plikt är att undervisa folket. Frukta inte att visheten skall svika din tunga. Jag, som är visdomen, skall tala genom din röst. Jag, som är visdomen, skall stå vid din sida."

Jag lyfte mina ögon och kände i detsamma min knäböjande broders fasta handtryckning. Jag förstod att han ville inge mig mod att möta den bländande syn som mina ögon nu skulle skåda.

Hon stod framför oss, och jag såg på henne som blomman ser på solen som gett den liv. Jag såg henne utan förklädnad och obeslöjad. Den sköna kvinnan, som hade skingrat min fruktan när jag var barn, hade gått upp i den gud vars närvaro fyllde min själ med en eld som tycktes mig lik döden. Men jag levde, jag såg, jag förstod.

[Till Avsnitt 19](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 19

Den unge prästen reste sig och ställde sig bredvid mig medan jag ännu låg försjunken i betraktande.

"Hör mig broder", sade han. "Det finns tre sanningar som är absoluta och inte kan gå förlorade, inte ens när ingen förkunnar dem.

"Människans själ är odödlig och hennes framtid är en ändlös utveckling och härlighet."

"Den princip som ger liv bor inom oss och utom oss, är odödlig och evigt verksam i det goda. Den kan inte höras, inte ses, inte smakas, men förnimms av den människa som längtar efter att förnimma den."

"Varje människa är sin egen och ende lagstiftare, sin egen domare som utdelar glans eller förnedring, den ende som bestämmer över hennes liv, hennes belöning, hennes straff."

"Dessa sanningar är lika enkla som den enklaste människosjäl. Föd de hungriga med dem! Farväl! Solen går ned. De kommer och hämtar dig. Var beredd!"

Han var borta. Men jag såg sanningen! Jag såg ljuset! Någon vidrörde mig och jag väcktes av en ilande förnimmelse av att stridens timma nu var slagen. Jag reste mig upp och såg mig om. Agmadh stod intill mig. Han såg mycket allvarsam och mindre kall ut än vanligt. I hans ögon brann en eld som jag inte förut sett i dem.

"Sensa", sade han med låg röst, skarp som en kniv. Denna afton är den stora festens sista. Jag behöver din hjälp. Sista gången du var med oss var du vansinnig. Din hjärna var förmörkad av ditt dåraktiga högmod. Jag fordrar att du lyder mig nu som du gjort förr. Och du behövs i afton, ty ett stort under skall utföras. Du måste böja dig, i annat fall kommer du att straffas. De tio har beslutat att du måste dö om du inte lyder. Du har trängt för djupt in i vårt vetande för att tillåtas leva annat än som en av oss. Du har att välja. Gör det fort."

"Jag har redan valt", svarade jag.

Han betraktade mig uppmärksamt. Jag läste hans tankar och förstod att han hade väntat finna mig modfälld genom ensamheten, sjuk av den långa fastan, bruten till kropp och själ. I stället stod jag upprätt, oförsvagad. Jag kände att ljuset lyste i min själ, att den stora skaran av mina föregångare var med mig.

"Jag räds inte döden", sade jag. "Jag vill inte längre vara ett verktyg för män som trampar Egyptens gudomliga religion, sanningens stora och enda religion, under sina fötter för att tillfredsställa sin äregirighet och sina lustar. Jag har sett och förstått era underverk och de lärdomar som ni ger folket. Jag vill inte längre hjälpa er därmed."

Agmadh betraktade mig tiggande. Hans ansikte bleknade och stelnade. Jag mindes hans ord i den inre helgedomen då han sade "Jag avsäger mig min mänsklighet". Jag såg att avsägelsen var fullständig. Jag hade ingen barmhärtighet att vänta. Jag hade inte att göra med en människa, utan med en varelse som var besjälad av en allt behärskande självisk vilja.

Efter ett ögonblicks tystnad sade han lugnt: "Då får det bli så. De tio skall höra dina ord och besvara dem. Du har rätt att vara närvarande vid deras överläggningar, ty du har lika hög rang i templet som jag själv. Det blir en kamp mellan kraft och kraft, mellan vilja och vilja. Jag varnar dig, du kommer att få lida." Han vände sig om och lämnade mig med långsamma och majestätiska steg.

Jag satte mig ned på soffan och väntade. Jag var inte rädd, men kunde inte samla mina tankar. Jag kände att en stund nalkades då jag skulle behöva min själs fulla kraft.

En stjärna glänste fram i mörkret, en strålande bild av en fullt utslagen lotusblomma. Upprörd och bländad sprang jag mot den. Den rörde sig framåt. Jag ville inte förlora den ur sikte, utan följde den ivrigt. Den passerade genom dörren till mitt rum ut i gången. Dörren gav vika när jag rörde vid den, men jag stannade inte i förundran

utan följde stjärnan, som med varje ögonblick blev allt klarare och vars form framstod allt tydligare. Jag såg pistillerna i den kungliga vita blomman, och från dess gyllene medelpunkt strömmade det ljus som vägledde mig.

Hastigt och ivrigt gick jag utför den dunkla gången. Den stora porten till templet stod öppen, och stjärnan fortsatte genom den ut i fria luften. Även jag gick samma väg och befann mig då i allén med de underliga bildstoderna. Jag fick en förnimmelse av att någon utanför den yttre porten kallade på mig. Jag sprang utför allén utan att veta varför eller varthän. Jag bara visste att jag måste det. De stora gallerportarna var stängda, men tätt intill dem trängdes en stor människomassa. De väntade på festens stora slutceremoni som skulle äga rum i natt vid själva tempelportarna. Jag blickade upp och såg min drottning och moder stå bredvid mig. Hon höll en brinnande fackla i handen, och jag visste att dess sken varit den stjärna som väglett mig. Hon smålog och var i nästa ögonblick borta. Jag var ensam med min kunskap, och det sammanpackade folket väntade vid portarna för att undervisas av prästerna.

Jag kom ihåg min föregångare som gett mig de tre sanningarna att förkunnas för folket. Jag höjde min röst och talade. Då jag såg in i de ivriga ögonen och de hänryckta ansiktena framför mig förstod jag att folket rycktes med av mina ord. Mitt hjärta vidgades av glädje över att få tala, över att få ge uttryck åt de stora sanningarna.

Till sist berättade jag hur en ny vilja tänts i mig vid helighetens fackla och hur jag beslutat att börja ett liv i sanning, att avsäga mig den lyx med vilken prästerna omgav sig, att för alltid avstå från alla begär utom dem som hör till själens liv. Jag ropade med hög röst och bad alla dem som kände ljuset tändas inom sig att beträda en liknande väg, antingen de levde inne i staden eller uppe bland bergen. Jag bjöd dem att låta andens eld förbränna de köttsliga begär som höll dem tillbaka från den sanna visdomen.

Jag slutade tala med en stark känsla av trötthet och matthet. Jag märkte att jag hade någon på vardera sidan om mig. I nästa ögonblick var jag omringad av de tio prästerna.. Kamen Baka stod framför mig och fäste sina ögon på mig. Men jag ropade högt ur denna krets:

"Egyptens folk, minns mina ord! Kanske får ni aldrig mer höra en budbärare från livets moder, modern till sanningens gud. Hon har talat. Gå hem och skriv upp hennes ord på tavlor och rista in dem på stenar, så att de ännu ofödda människorna må läsa dem. Upprepa dem för era barn, så att de får höra om visdomen. Gå hem och stanna inte för att bevittna det helgerån som skall ske i templet i natt. Gudinnans präster vanhelgar hennes tempel genom dårskaper och tillfredsställandet av sina begär. Lyssna inte på vad de säger utan gå hem och sök kunskapen i era egna hjärtan!"

Min kraft var bruten. Med nedböjt huvud och trötta lemmar lydde jag den hotande skaran som omgav mig och vände mina steg mot templet. Under tystnad gick vi uppför allén och trädde in genom porten. Innanför den stannade vi. Kamen Baka vände sig om och såg utåt allén.

"Folket mumlar", sade han.

Vi fortsatte vår väg genom den stora gången. Agmadh kom ut genom en dörr och ställde sig framför oss. "Är det så?", sade han med underlig röst. Han förstod vad som hänt när han såg gruppen framför sig.

"Vad är att göra?", frågade Kamen Baka. "Han förråder templets hemligheter och eggat upp folket mot oss."

"Det blir en stor förlust för oss", svarade Agmadh, "men han har blivit alltför farlig. Han måste dö. Har jag rätt, mina bröder?"

Ett sakta sorl gick från mun till mun. Alla instämde med Agmadh.

"Folket mumlar vid porten", upprepade Kamen Baka. "Gå till dem", sade Agmadh. "Säg dem att denna natt är en offernatt och att gudinnan skall tala med sin egen röst."

Kamen Baka lämnade kretsen och Agmadh intog hans plats.

Jag stod tyst och orörlig. Jag förstod att mitt öde nu var beseglat, men jag varken visste eller ville veta på vad sätt jag skulle dö. Jag var helt hjälplös i prästernas händer. Jag fruktade inte döden och ansåg det som en skyldighet åt

min drottning och moder att gå henne frimodigt till mötes. Det var mitt sista offer här på jorden åt hennes kärlek.

[Till Avsnitt 20](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 20

Jag fördes tillbaka till mitt rum och lämnades ensam. Jag lade mig på soffan och föll snart i sömn. Jag tyckte att jag kände Lotusdrottningens arm under mitt huvud, och känslan av hennes närvaro ingav mig mod.

Men min sömn räckte inte länge. Jag väcktes plötsligt av en sällsam känsla. Jag vaknade till mörker och tystnad, men med en tydlig förnimmelse av att vara omgiven av en mängd människor. Jag låg orörlig och väntade på ljus, undrande vad det skulle komma att uppenbara för mig.

Jag erfor nu något som jag aldrig förut känt. Jag var vid fullt medvetande men helt maktlös, liksom berövad både förnimmelseförmåga och kunskap. Min orörlighet berodde varken på likgiltighet eller en känsla av frid. Jag ville resa mig upp och begära in ljus, men kunde varken röra mig eller yttra ett ord. Jag kände en oerhörd viljekraft brottas med min, en viljekraft som nästan tillintetgjort mig. Likväl kämpade jag och ville inte ge vika. Jag ville inte låta fjättra mig, besegrad i mörkret av en osynlig motståndare.

Striden om övermakten blev ohygglig. Den blev slutligen så våldsam att jag förstod att den var en kamp om livet. Den makt som trängde sig på mig hade för avsikt att döda. Vad var det, vem var det, som på detta sätt försökte ta mitt liv? Slutligen - jag kan inte säga hur länge den tysta striden pågick - trängde ljusglimtar genom mörkret omkring mig i det att fackla tändes vid fackla. Jag såg otydligt, ty min syn var omtöcknad. Jag befann mig i den stora gången, framför dörren till helgedomen, liggande på den soffa, på vilken jag hade lekt med den sällsamma skenbilden av ett barn som lärde mig känna njutning. Liksom förra gången, vid ceremonien, var den betäckt med rosor. Tusentals sådana låg på och omkring soffan. Deras starka doft överväldigade mina försvagade sinnen. Jag var sällsamt klädd i en vit linnedräkt med broderier som jag aldrig förut sett - hieroglyfer i mörkrött silke. Vid min sida flöt en ström av blod ned i en vas som stod på marken. Jag betraktade allt detta med sorglös nyfikenhet, tills jag hastigt kom till medvetande om att det var mitt hjärtblod som flöt bort.

Jag såg mig omkring och fann mig omgiven av de tio. De betraktade mig alla med obevekliga ansikten. Jag förstod nu varifrån denna förfärliga viljekraft kom, mot vilken jag kämpat. Det var deras gemensamma vilja. Var det möjligt att jag ensam skulle kunna strida mot så många? Jag trodde det inte, men förlorade ändå inte modet. Fastän jag var svag av blodförlusten kunde de inte hålla mig stilla. Med stor ansträngning reste jag mig upp och såg över deras huvuden den mängd av präster som stod närmast. Jag såg också folkhopan som tätt sammanpackad stod vid andra änden av den stora gången, väntande på att få se det utlovade undret.

Jag höll mig uppe ett ögonblick och trodde att jag skulle ha styrka att tala, men föll maktlös tillbaka. Men en djup känsla av sällhet fyllde min själ och jag hörde ett sorl som blev allt starkare.

"Det är den unge prästen som talade vid porten. Han är god, han skall inte dö. Låt oss rädda honom!" Folket hade sett mitt ansikte och känt igen mig. I plötslig hänförelse rusade de fram och trängde hopen av präster in mot mitt läger så att de tio inte kunde hålla sig kvar omkring det. Då tumultet närmade sig det allra heligaste, störtade många av prästerna fram till den tomma platsen mellan soffan och dörren. Och då de i brådskan och förvirringen rusade förbi, stötte de omkull det kärl som innehöll mitt blod, vilket nu flöt ut vid dörren till helgedomen. Denna öppnades. Agmadh stod innanför den. Han såg majestätisk ut i sitt orubbliga lugn. Han betraktade den böljande hopen framför sig. Vid hans kalla blick blev prästerna lugnare och fick kraft att motstå hopens påtryckning. De tio samlade sig åter och nådde med svårighet min bädd, där de åter bildade ett stängsel omkring den.

Men de kom för sent. Flera ur folkmassan hade redan hunnit fram till mig. Jag smålog svagt mot deras vänliga ansikten. Någon fattade häftigt min hand och tryckte den. Denna beröring kom mitt hjärta att klappa fortare och jag hörde en röst utropa: "Det är min son som de har dödat! Vem ger mig min son tillbaka?"

Det var min moder som knäföll vid min sida. Jag ansträngde mina matta ögon för att kunna se henne. Hon såg tård och trött ut, men hade ett gott uttryck i sitt ansikte. Och som jag betraktade henne såg jag bakom henne, överskuggande henne, Lotusdrottningen stående där mitt ibland folket! Och ett småleende låg på hennes läppar.

Min moder reste sig upp med en ovanlig värdighet i sin hållning.

"De har dödat hans kropp", sade hon, "men de har inte kunnat döda hans själ. Den är stark, det såg jag i hans ögon när de nyss slöts i döden."

[Till Avsnitt 21](#)

[Till Innehållsförteckning](#)

Avsnitt 21

Min svaga hörsel uppfattade ljudet av en djup suck som kom från folkets hjärtan, och då förstod jag att min kropp inte dött förgäves.

Och min själ levde. Den var inte bara stark, den var oförstörbar. Den hade fullgjort sin smärtfyllda uppgift i denna bleka gestalt. Den hade befriats från de bojor som så länge hållit den fången, men bara för att vakna på nytt i ett annat, ett starkt, ett skönt och rent tempel.

När den stora böljande hopen hotfullt trängde sig fram, föll några av prästerna offer för dess raseri. Nära min livlösa kropp låg Agmadh ihjältrampad av folket, och vid min sida dog Malen i det hans andedräkt pressades ur honom. Svävande i den okroppsliga själens sällsamma medvetande såg jag dessa brottsliga själar, befläckade av den äregirighet och de begär som lustans drottning uppväckt hos dem, dras mot det öde ingen undkommer. Agmadhs själ flydde bort med en susning och Malen, den unge prästen som lett mig till staden, följde honom hastigt. Han, som lytt sin ordens regler och bibehållit sin kropps renhet, var i sitt inre svart av otillfredsställda, aldrig slocknade begär.

Jag kände min drottning och moder hålla mig kvar med milt våld, så att jag inte måtte fly från det hemska skådespelet.

"Återvänd till din uppgift", sade hon. "Den är ännu inte fullbordad. Detta är den nya dräkt du skall bära medan du undervisar mitt folk. Denna kropp är utan synd, skön och obefläckad, fastän den själ som bebodde den gått förlorad. Men du är min egen. Att komma till mig är att leva för evigt i sanning och kunskap. Detta är din nya dräkt."

Jag fann nu att inte bara min själ, utan även min fysiska kropp, var stark. Jag hade fått ny kraft, min trötthet var försvunnen. Jag reste mig i min nya kropp från den plats där den ögonblicket förut hade legat utsträckt utan liv. Jag steg upp och såg, skyddad av min drottning, med fasa på skådespelet omkring mig.

"Gå Malen, gå i frid", sade hon. "Du skall leva i folkets hjärtan, du skall bli en härlighetens sinnebild för dem. Du skall än en gång bli martyr för min sak. Och fastän du dör i min tjänst, skall du under kommande tidsåldrar lära bland ruinerna av detta tempel. Om du så dör hundra gånger för min skull, skall du ändå leva för att förkunna mina sanningar från det allra heligaste av det nya tempel som i en avlägsen framtid skall resas här."

Jag skyndade bort och kom obemärkt igenom den böljande, rasande folkhopen. Bildstoderna i allén var kullkastade, tempelportarna sprängda och sönderbrutna.

Min själ var sorgsen och längtade efter ro. Jag såg med längtande blickar mot den fridfulla nejd där min moder bodde. Men hon trodde ju att hennes son var död. Hon skulle inte känna igen mig i min nya gestalt. Jag gick mot staden, som nu var övergiven av det rasande folket.

Ett vilt skrik från tusen strupar skar genom luften. Då jag såg mig tillbaka fann jag att den otyglade hämnden hos ett folk som förrått av sina lärare redan kommit över templet. Det var invaderat av folkmassan och dess syndiga invånare dödade. Snart skulle det vara en ruin.

Jag vandrade genom de tomma gatorna och förstod att här, där jag druckit ur nöjets bägare, skulle jag nu smaka arbetets glädje. Här måste min röst oavbrutet höras. Sanningen, för länge sedan fördriven från det vanhelgade templet, måste finna en fristad i folkets hjärtan. Lång tid måste förgå innan min synd var utplånad och lämnat mig fläckfri, beredd för det fullkomliga liv mot vilket jag strävade.

Sedan den tiden lever jag, ändrar form och lever återigen, men känner igen mig själv under tidsåldrarnas gång.

Egypten är dött men dess ande lever och dess vetande bevaras i deras hjärtan, som har blivit det stora hemlighetsfulla förflutna trogna. De vet att genom det djupa mörkret och den andliga blindheten skall de första

strålarna av framtidens ljus bryta sig fram. Det mysterium som framtiden bär i sitt sköte är mer storartat, mer majestätiskt, än forntidens. Ty allteftersom hela mänskligheten höjer sig, långsamt och omärkligt, så dricker dess lärare ur allt renare källor och mottar sina budskap från Varats själ. Ropet har ljudit genom världen. Sanningarna är förkunnade i ord. Vakna, ni jordens omtöcknade själar. Lyft era skumma ögon och låt det andliga ljuset strömma in! Livet innebär mer än mänskligt tänkande fattar. Gå dess mysterium djärvt in på livet! Gå in i era sjäalars doldaste vrår och begär det ljus som kan förklara jagets djupaste gåtor, hittills dunkla och olösta under tusentals existenser!

Om än försänkt i mörker står Egypten likväl som en vit lilja bland jordens övriga länder, och de som nu tyder de gamla skrifternas hieroglyfer är ur stånd att besudla bladen på denna lilja. De ser bara blommans stjälk och solskenet som skimrar genom bladen. De kan inte se den verkliga blomman och inte heller vanställa den genom nyare tidens odlingskonst. Den växer högt över människan och dess rot dricker djupt ur livets källa.

Den blomstrar i en värld dit människan bara kan komma i ingivelsens ögonblick, då hon är mer än människa. Därför, trots att dess stjälk reser sig från vår värld, kan liljan bara ses eller beskrivas av den som så höjer sig över människor att han kan se ned i blommans kalk, vare sig den än blomstrar i Österlandet eller det mörka Västerlandet. I kalken skall han läsa hemligheterna om de krafter som behärskar den fysiska världen. Han skall lära sig att tyda andliga sanningar och att leva det högsta Jagets liv. Och han kan också lära sig att inom sig hålla fast glansen av detta högsta Jag medan han lever på denna planet till dess hans verk är fullbordat och han förkunnat de tre sanningarna för alla dem som längtar efter ljus.

[Till Innehållsförteckning](#)